

N. 57.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ
ΟΣΤΙΣ ΥΠΕΣΘΗ ΤΟΝ ΥΠΕΡ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ
ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ. 1890 ΤΗ: 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ
ΥΠΟ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 58.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ν. ΤΡΙΜΗ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 14.

1893

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου μηνὸς τὴν μνήμην
ἐορτάζομεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρ-
τυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἀθλήσαντος ἐν
ἔτει 1800 ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ρόδου.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰσθῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χαρᾷ, ἅπαντα συνέλθετε, καὶ Νεο-
μάρτυρος μέλψατε, νέαν πανήγυριν, ἐτησίαις ὕμνοις τῷ
Χριστῷ κραυγάζοντες· σοιδοῦσα πρέπει Κύριε, ἅπαντα ὅτιανέ-
δειξας, ἐν τοῖς ἄλλοις γενναιότατον Κωνσταντῖνον, χρόνοις
ἐν τοῖς ὕστερον.

Μαρτύρων ἀγλαΐσμα τερπνόν, Κωνσταντῖνε ἐνδοξε, τῆς
ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θεῖε πρόμαχε τῆς θεοσεβείας, ὑπὲρ
ἧς ἠγώνισαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθῳ
σου ἐκτελούντων τὰ μνημόσυνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ
σώζεσθαι.

Ἀγάλλεται σήμερον φαιδρῶς Ὑδρα ἡ περίφημος, καὶ νῆσος
Ρόδου ἐν πνεύματι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Κωνσταντῖνε θεῖε·
ἡ μὲν ὡς βλαστήσασα, ὡς ἄνθος σε καὶ ρόδον πανεύσμον,
ἡ δ' ὡς τὸ αἶμά σου, δεξαμένη τὸ σεβάσιμον· αἷς λιταῖς σου
σεπταῖς φύλαττε.

Προσπέσατε πάντες τῇ Σορῶ, καὶ τιμία Λάρνακι τοῦ Κων-
σταντίνου φιλόχριστοι, καὶ κατασπάσασθε, Λείψανα τὰ
τούτου, μετὰ πάσης πίστεως, τὴν λύσιν πῶν δεινῶν ἵνα λά-
βητε, καὶ χάριν ἄφθονον, τῶν ἰάσεων κομίσθητε παθημάτων
ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ πῶς τοὺς
ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφημήσω, Κωνσταν-
τίνε ἀδαμάντινε; νικῶσι γὰρ λόγους βροτῶν, καὶ τὰς παρ'
Ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκδέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς
βασάνους, ὡς ἀσώματος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων
δίκαιον εὐφημεῖσθαι· μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας,
πρέσβευε ὑπὲρ ὑμῶν τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς αὐλὸν γενναίως
τοὺς ἀθλοὺς ὑποστάντα, νῦν, Κωνσταντῖνον δέξασθε.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε ὁ μελισσῶν Μαρτύρων, τὸν τοῖς χρόνοις ἐσχάτον, ἀλλ'
ἀθλήσει ὑμῖν ἴσον φανέντα, παιδρῶς προῦπανθήσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει.

Δεῦτε δὴ καὶ ἡμεῖς, οἱ φίλοι Κωνσταντίνου χροτήσωμεν ἐν
ὑμνοῖς τὴν ἀθλήσιν τὴν τούτου, δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, πρεσβείαις Κωνσταντίνου, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς ἀπαντας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ
Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν, ἐν
ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν
αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν, παρὰ Θεοῦ κραυ-

γάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύ-
σαντι· καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριήλ φθιγγαμέν· υ' καὶ

Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ στιχολογοῦμεν τό: Μακάριος ἀνὴρ·
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ἦ· καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά πρόσθμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμωμεν, καὶ κοι-
νήν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἴδου γὰρ πάντας ἐκάλε-
σεν ἡμᾶς εἰς ἐστίασιν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, τὸ τῆς Ὑδρας
καλλώπισμα, καὶ ἐξαίρετον, ἡμῶν πάντων ἀγλαῖσμα καὶ
κλέος, Κωνσταντῖνος ὁ γενναῖος, Νεομαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἴδε νέος στερρόψυχος, ἴδε Μάρτυς περὶδοξος, ἴδε πῶς ὡς
πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντῖνος, παρέδωκεν ἑαυτὸν
εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν
εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ
σὺν Ἀγγέλοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ως ἀστέρα νεόφυτος, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἀθλῶν σου Ἐκκλησίαν
ἅπασαν καταυγάζοντα· ὡς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ὡς πλά-
νης ἀντίμαχον, ὡς νοσούντων ἱατρόν, ὡς ἀήττητον μάρτυρα,
καὶ ἀγλαῖσμα γεννεᾶς ἡμετέρας, συνελθόντες ἐν ἀσμάτων
μελωδίαις, σὲ Κωνσταντίνε γεραίρομεν.

Ἔτερα Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον,
τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἀθλήσαντα χρόνοις Κωνσταντῖνον
τὸν ἐνδοξον, τὸν λαμπρὸν Χριστοῦ τρισαριστέα, τὸ μέγα Νεο-
μαρτύρων σεμνολόγημα, καὶ πάντων Χριστιανῶν τὸ ἀγαλ-
λίμα, ρόδον τὸ εὐοσμον Ὑδρας καὶ πιστῶν τὸ κλέος, τὸν δι' οὐ
ὄφρυν ἀσεβῶν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἀθλητικοῖς ἔπεσιν ἐπαινέσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον, ἀθλητὴν Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ παγκρατάρχην τὸν ἄριστον, στρατιώτην θεῖον τοῦ Σωτῆρος, τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἀγαρ καταστρέφοντα, καὶ πάσας ἀνδρειοφρόνως τροπώσαντων, τὰς νοητὰς ἐξουσίας, καὶ ἀρχὰς τοῦ σκότους, τὸν δι' οὗ τρώσας τὸ πρῖν, Σατὰν ἀντιπέτρῳται, καὶ εἰς τέλος καταπεπάτῃται ;

Ποίοις νικητικοῖς ἄνθεσι, στεφανώσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ἐν οὐρανοῖς νῦν σκηνώσαντα, καὶ χοροῖς αἰεὶ συγχορεύοντα, τῶν Ἀγγέλων πάντων Ἀρχαγγέλων τε, τὸν θρόνῳ τοῦ Βασιλέως παριστάμενον, καὶ δόξης, αἰωνιζούσης ἀπολαύοντα Νεομαρτύρων τοῖς δήμοις καὶ Ἀγίων πάντων, τὸν συμπάλλοντα ἐν χαρᾷ καὶ αἰεὶ δοξάζοντα, τὴν Τριάδα τὴν ὁμοούσιον ;

Ποίοις οἱ ἐναγεῖς χεῖλεσιν, προσπτυξώμεθά σου Κωνσταντῖνε, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον Λεῖφανον, τὸ χροκοειδὲς καὶ ἡδύπνουν, τὸ τερπνὸν τῆς χάριτος δοχεῖον, πηγὴν τὴν ἀένανον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὰ ἱάματα, ποταμὴδὸν τοῖς νοσοῦσι, τὸ σκεῦος τὸ θεῖον ὃ ἐδόξασεν ὁ Χριστός, ποικίλοις χαρίσμασιν, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος ;

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἡ σεβάσμιος πανηγυρίς, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι πάντες πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίροις ὃ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, παριστάμενος πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσόδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς ; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν ; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι παρά ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό ; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψῃται αὐτῶν βέλτανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξόδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κόλασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοῖς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῖς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προτεδέξατο αὐτοῖς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδράμουνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κράτήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήνουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκατοι εἰς νὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ

χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται, κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται; καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστών. Ακούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς Ἀληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῇ ἀνάκραξέ· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξα σου Κύριε, καὶ ὑπερυβώθη σου μόνου τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάλαισας, καὶ τὴν τούτου ὀφρὺν εἰς γῆν καταβέβληκας· ἀλλ' ὁ τὸν σὸν Ἀθλητὴν καὶ ἐνισχύσας καὶ δοξάσας, ταῖς θείαις αὐτοῦ ἰεσίοις, καὶ ἡμᾶς ἐνισχύσον κατὰ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, καὶ νικητὰς ἀναφανέντας δοξάσον, ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῳ δόξῃ τῆς Βασιλείας σου.

Ἦχος γ'.

Νεομάρτυρ Κωνσταντίνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φοινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξις χρόνιος, οὐ βαρύτης σιδήρων, οὐ ποδῶν κάκωσις ἐν τῷ ξύλῳ· οὐ λιμός, οὐ θάνατος αὐτός, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης

χωρίζαι ἰσχυταν· ἀλλὰ πάντων φανεῖς ἀχμαιοτέρος, τὸν πρῶην σὲ περνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· καὶ νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιοθεῖς, μετὰ Ἰακώβου, Παγγαρίου, καὶ Μείρακος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει, Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα, ὃν Ἀγία Τριάς ἐδόξασε; τούτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀτεβούντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, καὶ τὴν παρρησιασμένην ὁμολογίαν, καὶ τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόητον θαῦμα παράδοξον ἐνήργησεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ χαρίσματι τῶν ἱαμάτων τὸ τούτου κατεχόσμησε Λεῖψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος καὶ στόματα ἐμφραγῆτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ, τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, καὶ ὠρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτήν, καὶ κοινήν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φειτάμενος ζωῆς, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια. Ἠγιάσθῃ ὁ ἀὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, καὶ οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τούτου τοῦ ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ πανιέρῳ αὐτοῦ Πανηγύρει καὶ Θεὸν δοξάτομεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκήσαντα.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχ. στιχηρά Προσόμια. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερρότατα· πάντων ἀρνησιχρίστων, υπογραμμὸς ἀληθῆς· τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαίσμα, τῆς Ἰδρας τὸ βλάστημα, καὶ τῆς Ρόδου καλλώπισμα, καὶ τοῦ Ἀθωνος, τὸ λαμπρὸν

ἀγαλλίαμα, τὸ περπνότατον Ἐκκλησίας ἐντρύφημα, ἄνθος τὸ ὠραιότατον καὶ κρίνον τὸ εὖσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, πνευματικαῖς διαδόσεσι Χριστὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τὸν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐκνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα, τῶν Ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἡ ἀπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύ τε καὶ χαρίεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντίνε, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις ὁ παρεστὼς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμε ὠραίος ὡς νεανίας, νίκης ὡς στέφος λαμπρόν, πληγὰς κεφαλῆς σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀγχόνην σου, ὡς χρυσοῦν περιδέραιον, παιδρούς ὡς λίθους, τῆς σαρκός σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκήπτρον δὲ ὡς πολύτιμον, Σταυρὸν τὸν Πανάγιον ἐν ταῖς χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ κτίστῃ σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ ἀθλους αὐτοῦ, ἐν ᾧδαῖς ᾠμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται ἄσωμεν νῦν ᾠσμα καινὸν ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμὴ, ἀπόδειξις ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Ἀνθρωποχριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸν Ὁρθρὸν μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου δις. Σελ. 4.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν.

Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως Ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρός Ἐωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερερὲ Κωνσταντίνε ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἰνεσὶν ἡγείρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, ἐν τε τῇ γῇ, καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Δόξα.

Ως κρίνον τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς εὖσμον ρόδον, βαφὴν τοῖς ἐρυθροῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις, ἡμῖν παναοίδιμε Κωνσταντίνε ἐξήνησας καὶ κατεύφρανας, ψυχῆς ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τοῦ σώματος, τῇ εὐωδίᾳ τῶν θείων χαρίτων Ἀγίε.

Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένος αἰὶ Παρθένος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρενεύειν με, νοὶ ψυχῇ σώματί τε Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεπλάγη ὁ δεινός, τῆς ἀσεβείας ἡγεμῶν, Κωνσταντίνε ἀθλητά, σου παρρησίαν τὴν πολλὴν καὶ μεμηνῶς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, μαστίζετε δεινῶς, καὶ λακτίζετε, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξέετε καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλείσατε, βαρεῖαις περιβαλόντες ἀλύσει· σὺ δὲ ἐγέλας, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μνησθητι ἔκραζες.

Δόξα καὶ νῦν.

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοὴν περιλαμβάνοντα χερσὶ; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθός ἐστι τοῦτο ὦ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος, μήκος, καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετά τὸν πολυέλεον Καθίσματα. *Ηχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερνιστοῦ, ἐξηγήσω τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλλειπες, στένων χλαίων αἰοῖ-
διμε, καὶ μετανόιας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιούμενος οὐπερ τῇ δυ-
νάμει, φραζάμενος· Ἐνδοξε, τῷ ἐχθρῷ σου πάλην, ἐν ἀθλήσει
συμπλέκεις, καὶ τοῦτον νενίκηκας, καὶ ἀγχόνη σου ἐπνίξας
Κωνσταντίνε στερρόψυχε, πρέσβευε Χρίστῳ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ, ἐορτάζουσι τὴν
πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. τὸ αὐτό· Καὶ νῦν.

Τοῦ θανάτου τὴν ὥραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως
ἐννοῶν, πῦρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφρικα· Ὡ-
πὼς ὑποίσω τότε βιαίαν διάζευξιν; Ὡ πὼς ἐνέγκω τότε Θεοῦ
τὴν διάσπασιν; πὼς ὑποίσειν ἔχω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων
αἰώνιον ἔνωσιν; Θεοτόκε πανύμνητε, τῶν τριῶν με ἀπάλλαξον,
πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ -εῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δο-
θῆναι μοι, πρὶν ἢ ἀθάνατος ἔλθῃ κρίσις καὶ κόλασις.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Προκειμένου. *Ηχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ
οἴκῳ Κυρίου.

Τό, Πᾶσα πνοή. Ἐξαγγέλλιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἀγίου
Δημητρίου. Ὁ Πεντηκοστός. Δόξα τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. *Ηχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων
συγκείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν
ἀγχόνη, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται· καὶ τῷ μὲν πνεύ-
ματι εἰς οὐρανοὺς ἀνελθὼν τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάλλ-
λεται, τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρ-
κὸς δεσμιῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει καὶ δι'
ἀμφοτέρων κοινὴν ἐορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπί-
γειον· ἀλλ' ὧ Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητά, καὶ τῶν τιμῶντων
σε προστάτα θερμότατε, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τε-
λούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. καὶ οἱ δύο Κανόνες τοῦ
Ἀγίου εἰς η'.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Νέου Ἀθλητοῦ ὕμνον ἐξάδω·
Κανὼν ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, ἅτινα περιέχουσιν ἔπαινον
καὶ τὰ θεῖα μέλη τῆς Παρθένου, ἐκ τοῦ Ἀσματος τῶν ἀσμά-
των ἐρανισθέντα, καὶ ἀρχόμενα κατὰ τάξιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς
ἕως τῶν ποδῶν.

*Ηχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νόος μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χά-
ριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου· Ἐνδοξε, ὅπως μέλψω σου, τὴν
Μνήμην Κωνσταντίνε, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θεῖαν
Ἀθλησιν.

Εράνης Πανεύφημε, Ἥλιος ὥσπερ πολὺφωτος, τῆς πλάνης
σκοτόμαινα, σχεδάζων· Ἐνδοξε, ταῖς τῶν ἁθλῶν σου
ἀκτίσι Κωνσταντίνε, καὶ θεαῖς ἐλλάμψῃσι τῶν θαυμασίων σου.

Ως ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς
τιμῶσί σε, ἡ θεῖα μνήμη σου, καὶ κατεύφρανες, αἰσθήσεις
ἡμῶν πάσας, ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ως Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς
πλόκιον πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται· αὐθις τῆς
θείας δρόσου, Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ἀσματίζει σε.

*Ετερος Κανὼν. *Ηχος πλ. δ'.

Αρματηλάτην Φαραῶ.

Ηπαντὸς λόγου καὶ σοφίας δότειρα, καὶ χορηγὸς τῶν κα-
λῶν, ἐνικὴ Θεότης φωτισμόν μοι δώρησαι, καὶ λόγου χά-
ριν ἐμπνευσον, ὅπως μέλψω ἀξίως, τοῦ σοῦ σεπτοῦ Νεομάρ-
τυρος τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλησιν.

Απαθὴς ἐπιβουλαῖς τοῦ ὄφεως, τὸ τῆς ἀρνήσεως, πτῶμα
καθυπέστης, Κωνσταντίνε ἐνδοξε· τοῦ δὲ καχοῦ αἰσθόμε-
νος, ἐκ ψυχῆς μετανοεῖς, στένων δακρύων κοπτόμενος, ἕως
τὴν διόρθωσιν εὗρηκας.

Αρνησιχρίστοις ἀκριβὲς παράδειγμα, σὺ Μάρτυς ἔλιπες· ἀφ'
οὗ γὰρ ἡρνήσω, τὸν Χριστὸν ἐνόμιζες, τοῦ οὐρανοῦ ἀνά-
ξιον, καὶ τῆς γῆς, καὶ πατρίδος, καὶ τῆς ζωῆς σαυτὸν Ἀγίε,
καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἀλλότριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ κόρη ὠφθης, ἀνδριάς θεόγλυπτος, ἀγλαίσμα φύσεως, θαύμα τῶν Ἀγγέλων· ἰνδαλμα παρόμοιον, ἀρχικῆς ωραιότητος· ὕλη τοῦ λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ Θεοῦ ἀμίμητον μίμημα.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε,

Αξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σε Μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ Μαρτυρίου σου, τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἡγήσω ὡς τρυφάς, τοὺς δεσμούς τοῦ σώματος, ὡς ρόδα ἀπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυόδυνον θάνατον.

Λαμπρά ἡ παράστασίς σου Μάρτυς, λαμπρά καὶ ἡ ἀθλησίς ἐστι, λαμπρὸν πέφυκε τὸ τέλος σου, λαμπρά καὶ τὰ θαυμάσια, διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θαυμασιῶν ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ παρθενομήτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστεραί, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Ἔτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αγιώνυμον ὄρος, καταλαβὼν Ἄγιε, εἰς τὴν Ἰβήρων εἰσῆλθες Μονὴν γηθόσυνος, καὶ ὑπηρέτης θερμός, τοῖς σεβασμίσις Πατράσι, κοπιῶν αἰοῖδιμε ὅλον πεντάμηνον.

Θεοτόκου πρεσβείαν πεπλουτηκώς, Ἐνδοξε, τῆς Πορταΐτιδος ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον, ταύτην ἐνδεδύσαι καὶ ὡς ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' ἧς τὸν σὲ κτείναντα, ἔκτεινας δράκοντα.

Τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, παραλαβὼν Ἐνδοξε ὥσπερ ἀτραλές τε καὶ μέγα Μάρτυς ἐφόδιον, προθύμως ἐπλευσας, ἐκ τῶν ὁρίων τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον χαίρων ἐχώρησας.

Θεοτοκίον.

Ως ὁ σκύλα εὐρίσκων καὶ θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὐρών ἐγὼ Κόρη, σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζόμενος.

Καθίσματα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Η σορὸς Κωνσταντίνου τῶν σῶν ὁσῶν, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ροὴν ὁ παράδεισος, σμύρνα χρόκος καὶ κάλαμος, τῶν πρώτων μύρων κρίνη στακτὴ καὶ κιννάμωμος, φιάλη ἀρωμάτων, καὶ πάντα ἀκρόδρυα, κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ κηρίας ὁ κῆπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ λιθάνου προρρέοντος. Διὰ τοῦτο βεβωμέν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, Νεομάρτυς τούτων τὰς ποιότητας τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάντεστον μνήμην σου.

Δόξο, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ηλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ· πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομών, τόμος θεοχάρακτος Ἡσαΐου, καὶ ἐμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τὸ ὄρος· πυξίον χροκόλευκον, Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν πάντων λάλημα, πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει Παρθέने τὸν τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημέμος ἐν δόξῃ.

Η ὁσμὴ τῶν σῶν λειψάνων, ὁσμὴ πέλει οὐράνιος, ὁσμὴ γλυκυτάτη Κωνσταντίνου Μάρτυς ἀήττητε, εὐωδιάζουσα, πάντας τοὺς προστρέχοντας μετὰ πίστεως, καὶ προσκυνοῦντας τὴν λάρνακα.

Τί βραδύνετε διώκται, καὶ οὐ θανάτω με λύετε, τοῦ σαρκίου τούτου, Μάρτυς Κωνσταντίνου ἐκράυγαζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω πρὸς τὸν πλάστην μου, ὅς τις μένει με, ἵνα δοξάσῃ αἰώνια.

Η γειρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἀθλησις, ταῦτα ἀνακράζειν· δόξα σοι Θεὲ πάντων δόξα σοι, ὅτι καὶ νῦν Κωνσταντίνον Νεομάρτυρα ἀνδρειότατον τῇ σῇ δυνάμει ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ωτα θεῖά σου Παρθέने, τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντα, πάντα προθύμως, τοῦ ἀδελφίδου σου ὡς γέγραπται· ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου Πάναγνε, καταθέγλουσα ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὺ τῷ γλυκεῖ βέλει τρωθεῖς παναοίδιμε Κωνσταντίνε, τοῦ ἐν-
θέου ἔρωτος, ἔλαφος ὥσπερ διψητική, πρὸς πηγὰς ὑδάτων
ἐπιποθεῖ, οὕτως Ἄγιε ἐπόθεις ἀνενδότως, καιομένη καρδίᾳ
Μαρτυρίου, πιεῖν τὸ ποτήριον.

Τὸν ἱερόν, καὶ θεοφόρον Ἰγνάτιον, Κωνσταντίνε, Μάρτυς ἐκ-
μιμούμενος, διὰ Χριστόν, ὃν ἐν τῇ φυλακῇ τοῖς σοῖς συμ-
πολίταις, μὴ ἐμποδίσῃτε ἔγγραφες, ἀλλὰ ἄφετε θανεῖν με, δι'
ἀγάπην Χριστοῦ μου, τοῦ Σταυρὸν δι' ἐμὲ ὑπομείναντος.

Τί μοι χρυσός, τί μοι ὁ πλοῦτος ἀντέλεγες, τοῖς τυράννοις;
τί μοι τὰ ἐπικύρια τῶν ἀγαθῶν, ἃ μοι θαυμάσιως προτείνετε,
πλάνοι, ἀπατεῶνες καὶ ἄφρονες, Χριστὸς μοι ἀντὶ πάντων ὁ
ἐμὸς ἔρως πέλει, ἐφετὸν καὶ τερπνὸν τὸ ἀκρότατον.

Θεοτοκίον.

Ω Μαριὰμ τὸ κοσμοπόθητον ὄνομα, σὺ Παρθένε Θεοῦ μέσον
ἔστηκας καὶ τῶν βροτῶν καὶ τὸν μὲν Θεόν, βροτὸν ἀπειρ-
γάσω, τοὺς δὲ βροτοὺς χάριτι Θεοῦ εὐχαριστοῦμεν Κόρη, τῇ
μεσιτείᾳ σου ταύτῃ, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Υπέρτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν σώματι, σὺ Μάρτυς γεν-
ναῖε Κωνσταντίνε ἐν τῇ ἀσκήσει σου γὰρ ὁ Κύριος, φανεῖς
παραδόξως Ἀθλητά, ἅπαντα τὰ στίγματα, τῆς σαρκὸς σου ἰά-
τρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίους ἦνωσαι, μακάριε Μάρτυς
Κωνσταντίνε. Σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα Μακάριον φύσει ἀνε-
κήρυξας Χριστόν, ἀσεβῶν ἐνώπιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολυάθλε γεγονέναι, καὶ ὀλοκαρδίου
μετανοίας, ἀρνησιχρίστοις πᾶσιν ὁ βίος σου· ὅπου γὰρ ἤρ-
νήσω τὸν Χριστόν, ἐκεῖ πάλιν Ἄγιε ἀνδρικῶς ὁμολόγησας.

Θεοτοκίον.

Μυκτήρ σου Πανάμωμε, πύργος λιθάνου γέγονε, Δαμασκοῦ
τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως· καὶ ὁ σμῆ-
ρινός σου ἀληθῶς κόσμον εὐωδίασεν, ὥσπερ μῆλον πανεύουστον.

Ἄλλος Κανὼν. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Πῶς ἐξείπω τὸ θαῦμα, ὅπερ ὁ Χριστὸς διὰ σοῦ ἐκτετέλεκε,
Κωνσταντίνε Μάρτυς; ὁ γὰρ πρῶην κωφός τε καὶ ἄλαλος

παραδόξως ὤφθη, τραπὺς λαλῶν τε καὶ ἀκούων τῇ προσφά-
σει τοῦ Θεοῦ λειψάνου σου.

Θεὴ χάριτι ἐδόθη, Μάρτυς Κωνσταντίνε τοῖς θεοῖς λειψά-
νοις σου. πνεύματα διώκειν πονηρίας, διὸ ἡλευθέρωται τῇ
προσφάσει τούτων, ὁ δαιμονῶν εἰς τρία ἔτη, εὐλογῶν καὶ
δοξάζων τὸν Κύριον.

Αἰσχυνέσθωσαν πάντες, οἱ μὴ ὡς Ἀγίους τιμῶντες τοὺς
Μάρτυρας, τοὺς πρὶν ἐξομῶντας. εἶτα πάλιν τὴν Πίστιν
κηρύξαντας, καὶ θανατωθέντας· ἰδοὺ γὰρ τούτους ὡς Ἀγίους,
οὐρανόθεν κηρύττει τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Εχεις Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ θελήσει σου δύναμιν σύν-
δρομον ὡς τεκοῦσα μόνη, παντοδύναμον Λόγον καὶ Κύριον.
ὅθεν ἂν σὺ μόνον ἐμὲ θελήτης σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη
σωθήσομαι.

Ὡδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ούχων πάντων ἀφαίρεσιν ποδῶν σου ὑπομείναντι Ἄγιε, ὁ
πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτάνεται, καὶ τούτους
παραδόξως ἀρτίους δείκνυσι.

Νῆσαι νοὺς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξεῖπεν ἡν ἀπείλη-
φας, δόξαν αἰοίδιμε, συγκληρονόμος γὰρ γέγονας Χριστοῦ,
καὶ κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Εγένου Μάρτυς μὲν ὕστερος τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνε αἰ-
οίδιμε, τοῖς δὲ παλαίσμασι, καὶ θαυμάσις οὐχ' ὕστερος,
ἀλλὰ τοῖς πάλαι Μάρτυσιν ἰσοστάσις.

Θεοτοκίον.

Ωροῖας λέπυρον μῆλόν σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἡ γλῶσσά
σου· καὶ ὥσπερ κόκκινον, σπαρτίον χεῖλῃ σου γέγονε, καὶ
λαλιά σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αγάλλου πνευματικῶς, ἡ Νῆσος Ὑδρα καὶ χόρευε, βλαστή-
σασα εὐκλεῶς Κωνσταντίνον Μάρτυρα, καὶ τούτου κατέ-
χουσα, Λείψανον τὸ θεῖον ὥσπερ πλοῦτον ἀδαπάνητον.

Αγάλλου σκίρτα καὶ σὺ, ἡ Κωνσταντίνου γεννήτρια τὸ λεί-
φανον τοῦ σοῦ υἱοῦ φόρτον γλυκὺν αἵρουσα, καὶ εἰς Ὑδραν
φέρουσα, καὶ ἐγκαλλωπίζου, ὅτι μήτηρ ὤφθης Μάρτυρος.

Καὶ σὺ δὲ Ρόδος καυχῶ καὶ ὕμνους θεῖους παιάνιζε, ἀγία-
σθεῖσα σεπτοῦ αἵματος τοῖς ρεύμασι, Κωνσταντίνου Μάρ-
τυρος, καὶ αὐτοῦ ἰδοῦσα τὸ στερρότατον Μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Αγκάλας σου καὶ μαστοῦς, τῷ σῶ Υἱῷ δεῖξον Δέσποινα, μί-
ξον τοῖς σῶς τὰ αὐτοῦ, σταυρὸν λόγχην κάλαμον, καὶ οὐ-
τως ἰλέωσαι, αὐτὸν Θεοτόκε ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτήμασι.

Κοντάκιον. Ὡχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ
μολύνεται ρύποις πρὸς τὸν Χριστὸν ἐνέδραμες τὸν σοὶ πο-
θητὸν, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ἡγλαϊσμένος παρ' αὐτοῦ, λη-
ψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡ-
μῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Οξετάζων καρδίας καὶ νεφροὺς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέ-
σεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθειαν
διάθεσιν τῆς καρδίας σου, Νεομάρτυς Κωνσταντίνε, καὶ τὸν
πρὸς τὴν εὐσέθειαν διάπυρον ζῆλον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς
καιρὸν παρεχώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως
πτῶμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον, καὶ Ἰά-
κωβον τὸν Πέρσην, καὶ Μείρακα καὶ Παγχάριον, ἀλλ' οὖν
διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως
πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε καὶ ἐνοπλίσας τῇ οἰκείᾳ δυνά-
μει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ὁμολογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε,
καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ Νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ
τοῦτο καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν συνελθόντες μετὰ ἐγκωμίων τελοῦμεν
τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΔ'.

Τὴν Μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος
Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

Παράδοξον πρᾶγμα καὶ ὅλως ἀπίστευτον ἐφάνη εἰς τὸν εὐαγ-
γελικὸν Ναθαναήλ, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Φίλιππον, πῶς
ὁ προφητευόμενος Μεσσίας ἀπὸ τὸν Μωυσῆν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
Προφῆτας, ἐφάνη ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ. Πῶς λέγεις; ὁ Μεσσίας
ἐκεῖνος ὁ τοσοῦτους αἰῶνας προσδοκώμενος ἀπὸ τὸ δωδεκάφυλον
τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ μέγα τοῦ κόσμου ἀγαθόν, ἔτῃ ἕξαφνα σήμερον
ἤκουσθη, ἀπὸ ἑνα ποταπὸν χωρίον τῆς Γαλιλαίας τὴν Ναζα-
ρέτ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ εὕρῃ «ἐκ Να-
ζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Τὸ ἴδιον φοβοῦμαι μήπως
ἤθελα ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ σήμερον, ὁποῦ ἔρχομαι νὰ εἰπῶ ὅχι
εἰς ἑνα Ναθαναήλ, ὅτι ἀπὸ τὴν Νῆσον Ὑδραν ἀνέτειλεν ἑνας
λαμπροφανὴς ἀστήρ, ὁ καλλίνικος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κων-
σταντίνος, φοβοῦμαι μήπως ἀκούσω καὶ ἀπὸ κανένα τὸ «ἐκ
Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἀπὸ τὴν Ὑδραν τὴν ἄ-
νυδρον, τὴν ταπεινὴν, δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; καὶ μάλιστα
ἑνα τοιοῦτον ἀγαθόν, τὸ ὅποιον καὶ εἰς τὸν Θεὸν τὸν Νομοθέ-
την προξενεῖ δόξαν, καὶ εἰς τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἄγγε-
λους εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εἰς τὰ πλήθη τῶν Ὀρ-
θοδόξων καύχημα, καὶ εἰς τοὺς νοητοὺς καὶ αἰσθητοὺς ἐχθροὺς
τῆς πίστεως, αἰσχύνῃν ἀθεράπευτον. Ἀλλ' ἄς εἰπῇ, ἄς ἐρω-
τήσῃ ὁποῖος θέλει, ἐκ τῆς Ὑδρας δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;
ἐγὼ θαρρύντως τῷ ἀποκρίνομαι μὲ τὸν Φίλιππον «ἔρχου,
καὶ ἴδε» Ὁ Ναθαναήλ ἔκαμεν ὑπακοήν, ἐπῆγεν, εἶδεν, ἤκουσεν
ἠναψεν ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ παμποθήτου Μεσσίου, καὶ εἰς
τὸ ἐξῆς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Σωτῆρά του Ἰησοῦν.
Καὶ σὺ λοιπὸν ἀγαπητέ, κάμε σήμερον ὑπακοήν, καὶ ἔλα νὰ
ἰδῇς ὅχι ἑνα ποταπὸν γεμιτζὴν Ὑδριώτην, ἀμὴ ἔλα νὰ ἰδῇς
ἑνα θαυμάσιον στρατιώτην τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος
λάμπει μὲ τὰς ροὰς τῶν μαρτυρικῶν τοῦ αἱμάτων, περισσότε-
ρον παρὰ ὁποῦ λάμπει ὁ ἥλιος μὲ τὰς ἐδικὰς του ἀκτῖνας·
ἔλα νὰ ἰδῇς μίαν φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία δὲν εὐρί-
σκεται, παρὰ εἰς τὰ οὐράνια Σεραφεῖμ· ἔλα νὰ ἰδῇς ἐκείνην

τὴν ἀξιοθαύμαστον παρρησίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Μακάριος παρεστάθη ἐνώπιον τῶν ἀθῶν τυράννων, ὥσάν καὶ εἰς τόσα ἀνδράποδα· νὰ ἰδῇς τὴν πάντ' ἀκατάπληκτον ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἐδειξεν εἰς τὰ προτεινόμενα διάφορα κολαστήρια, τὴν ἡρωικωτάτην ἐκείνην καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέμεινε τὰς σκληροτάτας βασάνους, ὅπου ἐκαταδαπάνησαν ἀνιλέως τὸ μακάριον σῶμά του· ἔλα νὰ ἰδῇς ταῦτα πάντα, καὶ ἄλλα τὰ κατὰ μέρος τοῦ θαυμαστοῦ Μαρτυρίου του, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ἡ ἐδική σου καρδιά θέλει προσκολληθῇ εἰς τὴν τούτου ἀγάπην καὶ πόθον καθὼς ἡ τοῦ Ναθαναὴλ πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ θέλεις ἀναπέμψῃ ἀπὸ ψυχῆς δόξαν εἰς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, ὅπου ἐδείξε τὴν θείαν του δύναμιν, εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. «Ἐρχου καὶ ἴδε» ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἄρχομαι.

Οὗτος ὁ γενναιοτάτος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ἐστάθη γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νήσου Ὑδρας, ἡ ὁποία Ὑδρα μὲν ὀνομάζεται, ἀνὴρ δὲ εἶναι καὶ κατὰξηρος· ὅθεν καὶ οἱ καίτοι αὐτῆς ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὸ ἄγονον τοῦ τόπου, ἐδόθησαν εἰς τὴν Ναυτικὴν καὶ τὴν σήμερον ἔφθασαν εἰς μεγάλην ἐπίδοσιν. Οἱ Γονεῖς δὲ αὐτοῦ τοῦ τρισμακάρος ἐχρημάτισαν μετρίας καταστάσεως ἄνθρωποι, καὶ ὁ πατήρ Μιχαλάκης, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Μαρίνα, ἡ ὁποία ἐπόθει νὰ ἰδῇ τοῦτον τὸν καλὸν τῆς υἱὸν στεφανηφόρον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ φανῇ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν Προφητὰν Ἰσαακ Δαβὶδ «μήτηρ ἐπὶ τέκνῳ εὐφραινομένη». Ὅταν δὲ ἔφθασεν οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν χρόνων δεκαοκτώ, ἐπῆγεν εἰς Ῥόδον καὶ ἐσυναναστρέφετο συχνάκις εἰς τὸ κονάκι τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ῥόδου Χασάν Καπετὰν κοινῶς ὀνομαζομένου· πλὴν ἄμποτε νὰ μὴν ἤθελεν ὑπάγῃ ὀλότελα οὔτε εἰς τὴν Ῥόδον, οὔτε εἰς ἐκεῖνο τὸ κρατημένον κονάκι, ἐπειδὴ ἐκεῖ συχνάζοντας, καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σατανικὸν σπῆτι συναναστρεφόμενος, τί ἄλλο ἦτον ἀκόλουθον νὰ πάθῃ παρὰ ἐκεῖνο, ὅπου λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, ὅτι «φθειρούσιν ἡθὴ χρηστά ὁμιλίας κακαί». Ὁ γὰρ Ἡγεμὼν βλέπωντας τὸν νέον προκομμένον καὶ ἐξυπνον, ἔβαλε τὴν σπουδὴν του ὅλην ὁ μια-

ρός, διὰ νὰ διαστρέψῃ τὴν γνώμην του καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν· ὅθεν μὲ διαφόρους καλαχείας, καὶ μὲ πολλὰ δωρήματα, ἔπεισε τέλος πάντων τὸν ἀπαλὸν νέον, καὶ ἠρνήθη φεῦ! τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀληθὴ πίστιν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλανεμένην θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ἔτζη εὐρίσκατο εἰς τὴν πλάνην ταύτην χρόνους τρεῖς ὑπηρετῶν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς πολλῆς κοντὰ εἰς αὐτὸν ἀξιούμενος. Ὡς συμφορὰ μεγάλη, ὅπου κινεῖ εἰς δάκρυα κάθε ὀφθαλμόν! ὦ πτώμα ἐλεεινόν, ὅπου προξενεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λύπην ἀνείκαστον!

Ἀλλ' ὅμως φαίνεται Ἀδελφοί, πῶς ὁ νέος οὗτος ἔλαχε ψυχῆς ἀγαθῆς· ὅθεν καὶ δὲν ἐστάθη ἀναισθητός, καθὼς ἄλλοι, εἰς τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπραξε· δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους εἰς τὸ πτώμα ὅπου ἔπαθεν, ἀλλ' ἄρχισε παρעוծ νὰ ἐλέγχηται ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἀκατάπαυστα, ἄρχισε νὰ λυπῆται, νὰ ἀναστενάξῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ, διὰ τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπαθεν· ὅθεν καὶ ὅσα ἀργύρια τοῦ ἐτύχαιναν, ὅλα τὰ διαμοίραζε καλῶς ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἠγάπα περισσότερον τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐτίμα τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, τόσον πῦρ τῆς θείας ἀγάπης ἀναφῆν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ὅπου ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ φανερά τὴν Πίστιν, ὅπου ἀρνήθη ἔμπροσθεν τοῦ ἰδίου αὐθέντη τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ βέβαια πρὸ πολλῶν χρόνων ὁ Κωνσταντῖνος ἤθελε λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἂν ὁ πνευματικὸς του Πατήρ δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην· διότι ἂν οὐ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἐξωμολογήθη ἐκ βάθους καρδίας εἰς ἓνα Πνευματικὸν πάσας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχε διὰ νὰ παρρησιασθῇ, ὁ Πνευματικὸς φοβηθεὶς τὴν νεαράν καὶ τρυφερὰν ἡλικίαν του, μήπως δειλιάσῃ τοῦ Μαρτυρίου τὰ βάσανα καὶ ἀρνήθῃ ἐκ δευτέρου τὸν Χριστόν, ἄφες, τοῦ εἶπεν, ὦ τέκνον μου, ἄφες τώρα τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, φύγε κατὰ τὸ παρόν, πηγαινε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἂν ἔλθῃς εἰς ἀνδρικήν καὶ μεγαλητέραν ἡλικίαν, τότε, σὺν Θεῷ, ὅχι μόνον ἔμπορεῖς νὰ τελειώσῃς τὸν σκοπὸν σου τοῦτον, καὶ τὴν ἀπό-

φασιν, ἀλλὰ καὶ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν δύνασαι νὰ ὑπομείνης τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτύριου.

Εἰς ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Πνευματικοῦ ὑπακούσας ὁ τῆς ὑπακοῆς υἱὸς Κωνσταντῖνος, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀφίνωντας κάθε δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ κυβέρνησιν, ὅπου εἶχε κοντὰ εἰς τὸν αὐθέντην του, καὶ ὡς σκύβαλα καὶ καπνὸν λογισάμενος κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου καὶ ματαιότητα, ἐμβῆκεν εἰς ἕνα καράβι καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Κρίμι, καὶ ἐκεῖ διέτριψε χρόνους τρεῖς, Χριστιανὸς εἰς τὸ φανερόν, καὶ ὢν καὶ παρὰ πᾶσι γινωσκόμενος, καὶ πολιτείαν διάγων ἐνάρετον καὶ χριστιανικὴν. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Κρίμιν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Παναγιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου. Ἐκεῖ διατρίβωντας ζητεῖ θερμῶς, διὰ νὰ εὕρῃ ἔμπειρον πνευματικὸν πρὸς θεραπείαν τῆς πεπληρωμένης ψυχῆς του, καὶ κατὰ τὸν πόθον του τὸν εὕρισκει εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μεγάλῃν Ἐκκλησίαν.

Εἰς τοῦτον λοιπὸν προσελθὼν ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ θερμῆς κατανυξέως, ἐξομολογεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ μάλιστα τὴν πρὸς Χριστὸν ἀρνήσιν του, καὶ τοὺς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του λογισμούς, καὶ κλαίωντας πικρῶς διὰ τὴν συμφορὰν του, ζητεῖ διόρθωσιν· ὁ δὲ Πνευματικὸς παρουσιάζει αὐτὸν εἰς τὸν ρηθέντα Παναγιώτατον, ὅστις ἰδὼν καὶ μαθὼν πάντα τὰ κατ' αὐτόν, ἐχάρη μὲν διὰ τὴν καλὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπολωλὸτος, ἐλυπήθη δὲ διὰ τί δὲν ἐγνώριζε διὰ συμφέρον καὶ νὰ τελειώσῃ τὸν πόθον του· ὅθεν νουθετῶντας αὐτὸν πατρικῶς νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, διὰ νὰ ἀρματωθῇ μὲ τὰς εὐχὰς τῶν ἐκεῖτε Ὁσίων Πατέρων, καὶ ἐτζῆ νὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιπαλαίσῃ, καὶ νὰ νικήσῃ τὸν αὐτὸν νικήσαντα πρῶην διάβολον.

Απελθὼν λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐκεῖ διέτριψε πέντε μῆνας καὶ ἐπέκεινα, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ἀρχονταλίκιον μὲ κάθε προθυμίαν, ὑπακούωντας καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ Ὁσίους Πατέρας, ἐξομολογούμενος συνεχῶς τόσον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ

πνευματικὸς Πατέρας, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐν τῇ σκῆτι τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐνασκούμενον καὶ κοινὸν τοῦ ὅρους Πνευματικὸν πατᾶ κύρ Σέργιον. Πρὸ δὲ πάντων ἐπρόσφερε διάπυρον εὐλάβειαν εἰς τὴν ἐκεῖσε Ἀγίαν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς ἡμῶν Θεοτόκου τὴν καλουμένην Πορταίτισσαν· εἰς ταύτην γὰρ συνεχῶς προσερχόμενος ὁ αἰδίδιμος, ἐκ βαθέων ψυχῆς προσήχετο, δεόμενος τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς μεγαλειότητος, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θερμὴν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του, καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ τῆς, τὸ πρὸ πολλοῦ μελετώμενον ὑπ' αὐταῦ καὶ ποθοῦμενον Μαρτύριον· διὰ τί ἀφ' οὗ ἡρνήθη τὸν Χριστόν, δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ ἀμμίαν εἰρήνην εἰς τὴν συνείδησίν του, κατ' ἐκεῖνο ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του· ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἀκούει νοερῶς μὲ τὰ ὦτα τῆς καρδίας του, ἐκείνον τὸν φοβερόν λόγον ὅπου εἶπε περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων ὁ Κύριος, ἡγουν τὸ «ὅς τις μὲ ἀρνήσεται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Οὗτος ὁ λογισμὸς ἐντετυπωμένος εἰς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς του, κατέτρωγεν αὐτὸν ὥσάν σκώληξ, καὶ τὸν ἐτυραννοῦσεν ὥσάν ἕνας δῆμιος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαχὸν δύναμιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ τὴν χάριν αὐτῆς περιφραχθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀναφεν ὅλος ἀπὸ τὸν πόθον εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ πλέον νὰ ὑπομείνῃ δὲν ἐδύνατο· ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς Πνευματικὸς καὶ τοὺς Πατέρας τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, λέγοντας ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ χωρὶς Μαρτύριον, αὐτὸς ὅμως ὑπὸ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης καταφλεγόμενος, ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτούς· ὅπου ἀρνήθηκα τὸν Χριστόν μου, ἐκεῖ πάλιν ἔχω νὰ τὸν ὁμολογήσω· ὅθεν παραλαβὼν τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, ὡς ἀρματα πνευματικά, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ὅρος, καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ρόδον.

Εκεῖσε φθάνωντας, ἐπῆγεν εἰς ἕνα Πνευματικὸν καὶ ἐξωμολογήθη, φανερώσας εἰς αὐτόν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ δὲ πνευματικὸς, φοβούμενος τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως, ἐσυμβούλευεν αὐτὸν λέγων· τέκνον μου, ὁ καιρὸς εἶναι ἀκατάστατος,

καὶ αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί· ὅθεν λείψαι ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον κίνημα καὶ σκοπόν, καὶ πῆγαινε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ δέχεται τὴν μετάνοιάν σου, καθὼς ὑπεσχέθη μόνος του ὁ ἀψευδέστατος λέγων· «οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.» Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἑνθους ἐραστής Κωνσταντῖνος, οὔτε ἀκρόασιν ἐδίδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πνευματικοῦ, ὥντας ὅλος δι' ὅλου προσηλωμένος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν του· καὶ ὅσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι τὸν ἐμπόδιζαν ἀπὸ τοῦ Μαρτύριον, τόσον περισσότερον αὖξανεν εἰς τὸν πόθον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ὅσον ἐκεῖνοι ἐζήτουν νὰ σβέσουν τὴν φλόγα τῆς καρδίας του μὲ τὰ λόγια τους, τόσον ἡ φλόγα ἀναπτε περισσότερον. Καὶ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῇ, ἔκαμε προσευχὴν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μετὰ κατανύξεως, λέγωντας. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, »σὺ ὅπου ἐκαταδέχθης νὰ κατεβῇς ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ »φορέσῃς σάρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ λάβῃς ἐμπτυ»σμούς, κολαφισμούς, ἐμπαιγμούς, καὶ μαστιγὰς καὶ τελευ»ταῖον θάνατον σταυρικόν, διὰ νὰ σώσῃς τὸ γένος τῶν ἀνθρώ»πων ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς βοήθησόν »μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ ἐνδυναμώσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν »καὶ ἀνάξιον δούλόν σου, διὰ νὰ σε ὁμολογήσω παρρησία, ὅτι »σὺ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀληθινός, καὶ σὺ ἐποίησας τὸν οὐρα»νον καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα τὰ ὁρατά καὶ ἀό»ρατα κτίσματα, εἶσαι Βασιλεὺς τῶν αἰώνων γλυκύτατε Ἰη»σοῦ Χριστέ, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ δός μου δύ»ναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν ὅπου μὲ ἐνίκησε, καὶ νὰ κατα»πατήσω ὅλους τοὺς ὑπηρέτας του, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ »Ἀγίου σου Ὁνόματος».

Ταῦτα εἰπὼν, παρευθὺς τρέχει ὡς ἀν πρόβατον εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ζητῇ τινὰς, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐτόκλητος πηγαίνει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ φανερόνεται εἰς ἐκεῖνους ὅπου δὲν ἐρωτοῦν παντελῶς διὰ λόγου του καὶ εὐρίσκεται ἐμπροσθεν εἰς ἐκεῖνους ὅπου δὲν τὸν ἐζήτουν, ὡς λέγει ὁ Ἡσαΐας· »ἐμφανὴς ἐγενήθη τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσι, εὐρέθη τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι· καὶ ἐτζη παρρησιάζεται ἐμ-

προσθεν τοῦ Ἠγεμόνος τῆς Ρόδου Χασάν Καπετάνου ἐπονομαζομένου, τοῦ πρώην ἐδικουτου αὐθέντου, καὶ λέγει· χαίροις ἐξ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου αὐθέντα. Ὁ Ἠγεμὼν ἀποκρίνεται· ποῖος δούλός μου εἶσαι ἐσὺ; Ὁ δὲ Μάρτυς μὲ μεγάλην παρρησίαν τοῦ ἀνταποκρίνεται· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὅπου ἐσὺ μὲ παρεκίνησας νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ πιστεύσω τὸν Προφήτην σου Μωάμεθ. Ὁ Ἠγεμὼν τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν σε γνωρίζω ποῖος εἶσαι· ἐπειδὴ σὺ εἶσαι καλόγηρος (ἦτον γὰρ φορεμένος ὁ Ἅγιος ῥάσον μαῦρον ἀγιορείτικον, καὶ σκοῦφον, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀν καλόγηρος), καὶ ἂν εἶσαι ἐδικός μας, διατί ἐφόρεσες αὐτὸ τὸ μαῦρον φόρεμα, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι τῆς θρησκείας μας; ὁ ἐδικός μας νόμος γράφει νὰ φοροῦμεν ἄσπρα φορέματα καὶ λαμπρά, διὰ νὰ εἴμεθα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Εὐγάλε λοιπὸν αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ καταφρονημένα ροῦχα ὅπου φορεῖς, καὶ ἐγὼ νὰ σε φορέσω ἄσπρα καὶ λαμπρά φορέματα, διὰ νὰ χαίρεσαι τὸν κόσμον, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄσπρα ὅσα χρειάζεσαι, διὰ νὰ εὐφραίνεσαι μὲ ἐμένα, καὶ διὰ νὰ σε βλέπουν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ σε φοβοῦνται, νὰ σε προσκυνοῦν. Πρὸς ταῦτα ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Κωνσταντῖνος ἀνταπεκρίνετο· ἔλα καὶ ἐσὺ αὐθέντα νὰ πιστεύσῃς καὶ νὰ ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διὰ νὰ σε φωτίσῃ νὰ ἰδῇς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἐπειδὴ καὶ τώρα εἶσαι τυφλὸς καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἂν αὐτὸν ὁμολογήσῃς διὰ Θεὸν ἀληθινόν, βέβαια ἔχεις νὰ ἀξιωθῇς καὶ τῆς οὐρανίου Βασιλείας του, καὶ νὰ ἰδῇς ὀφθαλμοφανῶς τὰ ἀνεκλάλητα καλὰ τοῦ Παραδείσου, καὶ νὰ χαίρεσαι καὶ νὰ εὐφραίνεσαι εἰς αὐτὸν μὲ ὅλους τοὺς Ἀγγέλους, καὶ Ἀγίους. Λέγει τον ὁ ἀσεβὴς, ποῖος σὲ ἔμαθεν αὐτὰς τὰς φλυαρίας Χασάνη; ἐγὼ σὲ ἔκαμα υἱόν μου, διὰ νὰ σὲ ὑπανδρεύσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἐσὺ ἐκαταφρόνησας τόσα ἀγαθὰ καὶ ἐφόρεσες μαῦρα; Βλέπων δὲ τὸν Ἠγεμόνα παραχθέντα, ὁ παραττεχόμενος κοντὰ εἰς αὐτὸν Ἀγαρηνὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἐκτύπα τὸν Μάρτυρα· ἀλλ' ὁ Ἠγεμὼν ἐμπόδισεν αὐτὸν, ἐπρόστάζε δε μόνον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐτζη αὐτὸς ἀνεχώρησε κατηφής, καὶ λυπημένος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ χαρέμι του, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε

τρεῖς ἡμέρας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ εὕγῃ ἔξω ὁλότελα ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦ.

Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἐξελθὼν, καὶ ὁλος πνέων πῦρ καὶ μανίαν κατὰ τοῦ Μάρτυρος, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ εἶπεν· φέρετε ἐδῶ ἐκεῖνον τὸν μιαρὸν ὅπου προχθὲς μᾶς εἶπε τόσα λόγια. Παραστάντος δὲ τοῦ Μάρτυρος, λέγε μοι, ὦ πάντολμε, τὸν ἡρώτα ὁ ἡγεμὼν, λέγε μοι τί ἦσαν τὰ λόγια ἐκεῖνα ὅπου προχθὲς ἀπετόλμησες νὰ εἰπῇς ἐναντίον μου; Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, ἀλλὰ θαρρετὰ ὡς ἄν λεοντάρη, ἀπεκρίθη λέγων· ἐγὼ σὲ εἶπα νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν, ὅτι εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διατὶ ἡ ἐδικὴ σὰς πίστις εἶναι βδελυρὰ, μιὰρὰ, καὶ ψεύτικη, ἐπειδὴ πιστεύετε ἓνα ψεύστην, ὅπου εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔδειξε κανένα θαῦμα, οὔτε σὰς ἐδίδαξε κάμμιν ἀλήθειαν, καὶ κανένα καλόν, ἀλλὰ μόνον σὰς ἐδίδαξε μυθολογίας, καὶ σὰς παραγγέλλει νὰ κάμνετε πορνείας, ἀρσενοκοιτίας, καὶ ἄλλας κακίας· καὶ ἐσεῖς ὡς τυφλοὶ τὸν πιστεύετε ὡς Προφῆτην, καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε νὰ ὑπάγετε με αὐτὸν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, διὰ νὰ κατακαίεσθε παντοτινὰ μαζὶ με τοὺς ἀδελφούς σας Δαίμονας· μόνον ἔλα νὰ γένῃς Χριστιανός, διὰ νὰ χαίρεσαι αἰώνια με τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Εὐγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε τοῦ Κυρίου ἀγωνιστά! εὐγε τῆς σῆς μεγαλοφυχίας, τῆς εὐσης οὐρανίων ἐπαίνων ἀξίας! Κατὰ ἀλήθειαν Ἀδελφοὶ ἐπληρώθη εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον, ἐκεῖνο ὅπου γράφει ὁ σοφὸς Σολωμὼν εἰς τὰς Παροιμίας τὸ «Δίκαιος ὡς λέων πέποιθε»· καὶ τὸ τοῦ Προφῆτου Δαβὶδ· «ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἤσχυνόμην.»

Ταῦτα λοιπὸν τὰ λόγια ὡς ἤκουσεν ὁ τῆς ἀσεβείας προστάτης, ἡλλοιωθὴ ὁλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσῃ παρρησίαν καὶ τόλμην τοῦ Μάρτυρος, δείρετε, ἐφώναζεν εἰς τοὺς στρατιωτάς του, δείρετε ἀλύπητα αὐτὸν τὸν τολμηρὸν, καὶ ἀδιάντροπον, ἀνασπάσετε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ξεσχίσατε τὰς σάρκας του με τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰ σιαγόνιά του συντρίψατε με τὰς πέτρας, διὰ νὰ ἐξεύρῃ νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς Ἡγεμόνας. Ταῦτα ἐκεῖνου εἰπόντος, εὐθὺς οἱ στρατιῶται ὤρμησαν ἐναντίον εἰς τὸ ἀρνίον τοῦ Χρι-

στοῦ Κωνσταντίνου, ὡς ἄν λύκοι αἰμοβόροι καὶ ἄγριοι· καὶ ἄλλοι μὲν τὸν ἔδερναν, ἄλλοι δὲ ἐξέσχίζαν τὰς σάρκας του, καὶ οἱ μὲν ἀνέσπουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, οἱ δὲ ἐσυρνον αὐτὸν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· πληθὸς γάρ ὄντες ἄτακτον, καὶ εἰς τὴν κακίαν φύσει ὀρμητικόν, ὅταν καὶ τὴν ἀδειαν ἔλαβον, ἄς στοχασθῇ πλέον κάθε ἓνας τί δὲν ἐπραζάν, καὶ τί πληγὰς δὲν ἐπροξένησαν εἰς τὸν τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴν· τοῦτο μὲν, διὰ νὰ χορτάσουν τὴν ἐμφυτὸν τοὺς κακίαν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν θυριώδη γνώμην τοῦ Ἡγεμόνος τῶν πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς, ἐπτυνον ἀναισχύντως καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μάρτυρος, ἐμπαίζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες· ἄς ἔλθῃ τώρα ὁ Χριστὸς σου νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μας. Καὶ οὕτω μὲν οἱ τῆς πλάνης ὑπηρέται ἔκαμναν καὶ ἔλεγαν, ἄξια τῆς ἐδικῆς τῶν μανίας καὶ ἀγριότητος, ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατος Ἀθλητὴς, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα πάσχων ὑπὸ τῶν παρανόμων, ἀνεξικάκως καὶ μεγαλοφύχως ὑπέμεινε· τοῦτο καὶ μόνον κράζων, τὸ τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ λόγιον· «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.» Τελευταῖον δὲ, μισαποθαμένος ὢντας ἀπὸ τὰς παιδείας ὁ Ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν ὑπὸ τῶν δημίων, δεδεμένος με βαρείας ἀλύσεις ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ ἀπὸ τὸν τλαιμόν, ἕως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον καθίσας ὁ ἡγεμὼν ἐπὶ τοῦ Βήματος, προστάζει νὰ φέρουν τὸν Μάρτυρα, διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἴσως δυνηθῇ νὰ τὸν γυρίσῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν με κολακείας καὶ πανουργεύματα· καὶ ὅταν ἐπαρτατῇ ἐμπροσθέν του ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐμετανόησες ἀπὸ τὰς χθεσινὰς φλυαρίας Χασάνη; Ἀποκρίνεται ὁ Μάρτυς· ἐγὼ δὲν εἶμαι Χασάνης, ἀλλὰ εἶμαι Χριστιανὸς Κωνσταντίνος τὸ ὄνομά μου, καὶ δὲν λαλῶ φλυαρίας, ἀλλὰ πιστεύω καὶ ὁμολογῶ Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τρία Πρόσωπα, καὶ ἓνα Θεὸν ἀληθινόν. Τοῦτον Προσκυνῶ, τοῦτον δοξάζω· τὴν δὲ θρησκείαν σας ἀναθεματίζω. Τότε ὁ ἀσεβὴς Ἡγεμὼν προστάζει νὰ τὸν δείρουν δυνατά· ὅθεν τοῦ ἔδωκαν πεντακοσίους ραβδισμοὺς εἰς τὴν ράχην, καὶ πεντακοσίους εἰς τοὺς πόδας, τόσον ὅπου ἔπεσαν ὅλα τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν του· τὸ δὲ αἷμα ἔτρεχε πο-

ταμηδὸν ἀπὸ ὅλον τὸ μαρτυρικόν του σώμα, ὥστε ἐκοκλίνισεν ὅλον τὸ ἐκεῖ τῆς γῆς ἔδαφος. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ὑπέμεινεν ἀνδρείως τοὺς πόνους, κράζων μόνον τὸ «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ στρατιῶται νομίσαντες ὅτι ἀπέθανε, τὸν ἐσήκωσαν ἀναίσθητον, καὶ τὸν ἔρριψαν ὥσάν ἕνα φόρτον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

Εκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν εὕρισκόμενος, καὶ τὰ λοιθοῖα πνέων, θείας ἀντιλήψεως καὶ ἐπισκοπῆς ἡξιώθη ὁ τρισμακάριστος, διότι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, βλέπων τὸν ἐδικόν του Ἀθλητὴν πάσχοντα διὰ τὴν ἀγάπην του, καὶ εἰς τὸν θάνατον κινδυνεύοντα, παρέστη εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τῆς θείας του χάριτος καὶ δυνάμεως, ἰάτρευσεν ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ σώματός του, ἀπεκατέστησε σώους τοὺς ὀνυχας τῶν ποδῶν του, καὶ τὸν ἔκαμε ὅλον ὑγιῆ ὡς Ἰατρός ψυχῶν καὶ σωμάτων· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ θάρρος καὶ χαρὰν εἰς τὴν μακαρίαν του ψυχὴν ἐνέσταξε. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, κατὰ πρόσταξιν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλθόντες οἱ ὑπηρέται νὰ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, ὃ τοῦ θαύματος! εὗρον αὐτὸν ὅλον ὑγιῆ, χωρὶς νὰ ἔχη κένενα σημάδι τῶν προτέρων πληγῶν, οὔτε εἰς τοὺς πόδας, οὔτε εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν τοῦτον ἰδὼν, σοῦ ἤρεσε, τοῦ λέγει, Χασάνη αὐτὸ ὅπου ἔκαμα; ἔλα πὸ γληγορότερον, καὶ ὁμολόγησαι ὅτι ἡ πίστες μας εἶναι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μεγαλητέρα, διὰ νὰ σοῦ χαρίσω καὶ ὅσα πρότερον σοῦ ἔταξα. Τότε ὁ ἀνδρείοτατος Κωνσταντῖνος εἶπε πρὸς αὐτόν, ἄκουσον ὦ Ἡγεμὼν νὰ σοῦ ὁμιλήσω, καὶ νὰ σοῦ φανερῶσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡξεύρεις πολλὰ καλὰ, ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκαταπλήγωσες ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς μάστιγας, εὐγάλες ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ραβδισμοὺς ὅλα τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν μου, μὲ ἔρριψες μισαποθαμμένον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τώρα ποῦ εἶναι ἡ πληγαῖς ἐκεῖναι; ποῦ εἶναι οἱ ξεριζωθέντες ὀνυχες; βλέπε ἔμεινε σημάδι τῶν πληγῶν; ἰδὲ, λείπει κένενας μου ὀνυχας; Ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς, μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μὲ ἰάτρευσεν ἀπὸ τὰς πληγὰς, καὶ τοὺς ὀνυχας τῶν ποδῶν μου σώους ἀποκατέστησεν, ὡς Θεὸς ἀληθινὸς ὅπου εἶναι. Αὐτὸν λοιπὸν προσκυνῶ, ὅπου εἶναι ἰατρός πάνσοφος καὶ ὅποιος τὸν ἀκολου-

θεῖ, καὶ πιστεύει εἰς τὰ λόγια του γίνεται ὁμοίος του, καὶ θέλει κληρονομήσει μαζὶ μὲ αὐτὸν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Τὸ λοιπὸν, παρακαλῶ σε ὦ Ἡγεμὼν, ἀνοιξον τὰ ὀμμάτια τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἔλα νὰ προσκυνήσης καὶ ἐσὺ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὅποιον ἐπροσκυνούσαν καὶ οἱ ἐδικοί σου γονεῖς οἱ ὅποιοι ἕως τώρα εἶναι Χριστιανοί. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Μάρτυς, ἐπειδὴ ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς τῆς Ρόδου κατάγεται ἀπὸ Ἰβυρίτας ἡγουν γκιουρτζίδες, καὶ σκλαβωθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἄφηκε τὴν πατρικὴν του πίστιν τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ μάλιστα ὅτι οἱ γονεῖς του εἶναι Χριστιανοί, ἔλαβε μεγάλην ἐντροπὴν ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἀγαρηνοὺς, ὅπου ἦσαν παρόντες καὶ ἤκουον· ὅθεν προστάζει νὰ βάλουν πάλιν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ σφαλίσουν τοὺς πόδας του εἰς τὸ λεγόμενον Τουμπρούκι. Εἰς ταύτην λοιπὴν τὴν ὀδυνηρὰν θάσανον ἐπέρασεν ὁ Μάρτυς ὀλεκλήρεως ἡμέρας καὶ νύκτας, πρὸς μόνον τὸν δυνάμενον σώζειν ἐκ θανάτου Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀποβλέπων, καὶ προσευχόμενος. Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἠκολούθησε καὶ ἐφυλάκωσεν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἐξ Χριστιανῶν, καὶ δύο Ἱερεῖς ἀπὸ τοῦ χωρίου Σωρόνη, ὁμοίως καὶ τέσσαρες Τούρκους. Λοιπὸν εἰς μίαν νύκτα, θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὸν Μάρτυρά του, τὸν αὐτὸν προδοξάσαντα διὰ τοῦ Μαρτυρίου, τί ἐθαυματουργήσῃ; Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθύτατον σκότος τῆς νυκτός, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτικοῦ, φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς ὅλην τὴν φυλακὴν· καὶ ὦ τῆς πολλῆς περὶ τὸν σὸν Μάρτυρα συγκαταβάσεως καὶ ἀγαπητικῆς διαθέσεώς σου φιλανθρωπότατε Δέσποτα! ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ θαυμαστήν ἐνέργειαν τοῦ θείου ἐκεῖνου καὶ οὐρανίου φωτός, ἐλύθη παρευθὺς ὁ γενναῖος Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἐλευθερώθηκαν οἱ πόδες του ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, καὶ εὐρέθη ἱστάμενος κατὰ ἀνατολάς, καὶ προσευχόμενος. Τούτου τοῦ θείου φωτός, καὶ γλυκυτάτου τὴν θεωρίαν, ἰδόντες μὲν οἱ ἐκεῖσε εὕρισκόμενοι δύο Ἱερεῖς, καὶ ἐξ λαϊκοί, ἐσηκώθησαν παρευθὺς καὶ ἐπροσκύνησαν· οἱ δὲ τέσσαρες Τούρκοι ἐφώναξαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀράβων, τὴν

φωνήν· ἀλάχ, ἀλάχ! Φήμη δὲ διεδόθη εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡγεμόνος τοὺς φυλάττοντας τὴν Πόλιν, ὅτι ἔπεσε φω-
τία εἰς τὴν φυλακὴν· ὅθεν ἔτρεξαν παρευθὺς νὰ ἰδοῦν, καὶ
ἐμβαίνοντες εἰς τὴν φυλακὴν, βλέπουν τὸν Μάρτυρα, ὁποῦ
ἐστέκετο ἔξω ἀπὸ τὸ Τουμπροῦκι, λυτὸς ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἐ-
λεύθερος, καὶ λέγουν εἰς τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Τούρκους
τε καὶ Χριστιανοὺς, ποῖος ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦτον τὸν
κακὸν ἄνθρωπον; Ἀπεκρίθησαν οἱ Τούρκοι· ἡμεῖς ὅλοι ἐκοι-
μόμεστέν αὐτὴν τὴν νύκτα, καὶ κατὰ τὸ μεσονυκτικὸν εἶδαμεν
ἓνα φῶς μέγαλον, ὁποῦ ἔλαμψε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ
αὐτὸν τὸν καλόγηρον εἶδαμεν ὁποῦ ἐπροσκύνει· ὅθεν ἀπὸ τὸν
θαυμασμόν μας ἐφωνάξαμεν τὸ, ἀλάχ, ἀλάχ. Τοῦτο εἶδαμεν,
καὶ τοῦτο μαρτυροῦμεν. Τότε οἱ στρατιῶται ἀνήγγειλαν ταῦ-
τα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπετίμησε λέγων· σοὺς,
φυλαχθῆτε μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς τινὰ, διὰ τί εἶναι κρίμα, καὶ
ἐναντίον εἰς τὴν πίστιν μας. Ἐκραξε δὲ καὶ τοὺς Τούρκους,
καὶ τοὺς Χριστιανοὺς, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς
εἶπεν· ἴδετε; διὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ καλόγηρος ἀμαρτω-
λὸς, ἔρριψεν ὁ Θεὸς φωτίαν νὰ σὰς καύσῃ, καὶ προσέχετε κα-
λὰ νὰ μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς κανένα, καὶ ὕστερον σὰς ἀποθάνω ἀπὸ
τὸ ξύλον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον πλέον δὲν ἔφερεν ὁ Ἡ-
γεμὼν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριον· ἐφοβήθη γὰρ ἀπὸ τὸ
θαῦμα, ὁποῦ ἠκολούθησε τοῦ οὐρανοῦ φωτὸς· μόνον ἐκεῖ μέ-
σα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπαίδευον αὐτὸν ἀνελεήμονα οἱ ὑπηρέ-
ται τῆς πλάνης.

Ακούσατε δὲ καὶ ἄλλο θαυμάσιον, εὐλογημένοι Χριστιανοί,
ὁποῦ ἐνήργησεν ὁ Θεὸς εἰς τιμὴν τοῦ Μάρτυρος. Ἐνας
Ἰμάμης τῶν Ἀγαρηνῶν, βάρβαρος εἰς τὸ ἦθος καὶ βαρβαρώ-
τερος εἰς τὴν γνώμην, ἐσήκωσε τὸ μιᾶρόν του χερὶ διὰ νὰ ρα-
πίσῃ τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! πα-
ρευθὺς ἡ θεία Δίκη δικαίως τὸν ἄδικον ἐτιμώρησε καὶ ἐγι-
νεν ὅλον του τὸ χερὶ κατάμαυρον· ὅθεν ὅλοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐγι-
ναν ἡμεροὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς, καὶ κανένας πλέον δὲν ἐτόλ-
μα νὰ πειράξῃ τὸν Μάρτυρα, βλέποντες πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἀγα-
πᾷ καὶ ἐχδικεῖ ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ ἠθέλαν τὸν ἐνοχλήσει.

Εμείνε λοιπὸν ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴς μέσα εἰς τὴν φυ-
λακὴν, πέντε σχεδὸν μῆνας ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὴν πεί-
ναν, θλιβόμενος ἀπὸ τὴν δίψαν, κακουχούμενος ἀπὸ τὰς ψή-
ρας, καὶ καταταυραννόμενος ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθείας, καὶ
στενοχωρίας, ὅσας συνειθίζει νὰ ἔχῃ μία φυλακὴ, καὶ φυλακὴ
καταδίκων ἀνθρώπων. Ἐνας μόνος εὐλογημένος Χριστιανὸς
εὐρέθη, ὅπου τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ εἰς κάθε δέκα ἡμέρας τοῦ
ἔφερε τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ ἐμεταλάμβανεν, ὑπὸ τῆς
ὁποίας ἐνδυναμούμενος καὶ παρηγορούμενος ὁ αἰδίδιμος, ἐλο-
γίαζε τὰς στενοχωρίας ὡς πλατυσμούς, τὰς θλίψεις ὡς ἀνα-
παύσεις, καὶ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἐκατοῖκει ὡς φωτεινὸν
παλάτιον· διὰ τί αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ χαρὰν ἔχει ἡ Μετά-
ληψις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν ἀξίως καὶ συνεχῶς
λαμβάνεται παρὰ ὀρθοδόξων. μεταβάλλει τὰ θλιβερὰ εἰς χα-
ροποιὰ νομίζει τὰς κακοπαθείας ὡς τρυφάς, καὶ τὸν φοβερὸν
θάνατον λογίζεται ὡς ζωὴν. Ἡ αἰτία δὲ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ
Ἡγεμὼν ἐκράτει τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τόσον
πολὺ διάστημα καιροῦ, ἦτον διὰ τί ἐφοβόθη τὴν δύναμιν καὶ
ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχουν οἱ Ὑδριῶται κοντὰ εἰς τὴν βασιλικὴν
Πόρταν, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καπετὰν Πασάν τοῦ Ἀρχιπε-
λάγους· ὅθεν καὶ ἐφοβεῖτο νὰ θανατώσῃ Ὑδριώτην. Διὰ
τοῦτο ἔγραψεν εἰς τὸν καπετὰν Γεώργιον τὸν Ὑδριώτην,
ὁποῦ τότε εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν τοῦ Μάρ-
τυρος ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν τοῦ θά-
νατου του, ἕως οὗ νὰ λάβῃ παρ' ἐκείνου ἀπόκρισιν. Ὁ δὲ τοῦ
Χριστοῦ Ἀθλητὴς τοῦτο μαθὼν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν
γράμματα πρὸς τὸν ρηθέντα καπετὰν Γεώργιον παρακαλῶν
αὐτὸν θερμῶς νὰ φυλαχθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ τὸν
ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ Μαρτύριον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀποθά-
νῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλη-
τέρα χάρις, ὁποῦ ἡμπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ· τοῦτο εἶναι ἡ ὑπερ-
βολικὴ ἀγάπη, ὁποῦ ἔχει νὰ δείξῃ εἰς τὸν συμπατριώτην του,
καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀνωτέρα εὐεργεσία, ὁποῦ δύναται νὰ τοῦ
προξενήσῃ. Ὡ θαυμαστοῦ ἔρωτος, ὁποῦ ἀναπτεν εἰς τὴν καρ-
δίαν σου γενναιότατε Κωνσταντίνε! Ὡ τοῦ ἀσθέντου πυρὸς
τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ὁποῦ κατέφλεγεν ὅλα του τὰ ἐντόσθια!

Λαβὼν δὲ ὁ Καπετὰν Γεώργιος τὰ γράμματα τοῦ Μάρτυρος, καὶ μαθὼν ἀπὸ αὐτὰ τὸν πόθον τοῦ ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ νὰ μαρτυρήσῃ, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ρόδου, ὅτι ἡμεῖς ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἡξεύρωμεν, καὶ ὅ,τι θέλεις κάμε αὐτόν. Τότε ὁ Ἡγεμὼν, λαβὼν τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἔβαλε βουλὴν διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν Μάρτυρα. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐκβαλὼν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν ἐπρόσταξε νὰ σηκώσῃ πέτρας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς ἄλλο. Ὁ δὲ Μάρτυς, ἐπιθυμῶν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν Χριστὸν μίαν ὥραν ἀρχήτερα, ἐκαμώθη ὅτι ἔφευγε, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν Ἡγεμόνα εἰς θυμὸν, καὶ ἀκολούθως διὰ νὰ τὸν παροξύνῃ εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ δὲ παραστεκόμενος εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὄντας σκληρὸς καὶ χριστιανομάχος, ἔτρεξε καὶ ἐπίασε τὸν Μάρτυρα, καὶ ἐκβαλὼν τὴν μάχαιράν του ὁ ἀλιτῆριος ἐκτύπα μανιωδῶς εἰς ὄλον τὸ σῶμά του, τόσον ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τῆς μαχαίρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ κοπτερόν, εἰς πρόπιν ὁποῦ κατέκοψε καὶ κατεπλήγωσε ὁ θηριόγγωμος τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο καὶ κατεπεπονημένον ἀπὸ τὰ πρότερα βάσανα σῶμα· καὶ ἐκεῖνος μὲν μὲ τὴν παιδείαν ταύτην εὐχαρίστησε τὸν θυμὸν του καὶ τὴν κακίαν του· ὁ δὲ Μάρτυς ἔχαιε καὶ εὐφραίνετο διὰ τὴν ἔπαθε τοῦτο ὑπὲρ τοῦ ἐρωμένου Θεοῦ του. Τέλος πάντων ἀποκαμὼν πλέον ὁ τῆς ἀσεβείας Ἡγεμὼν ἀπὸ τὸ νὰ πεδεύῃ τὸν Μάρτυρα, προστάζει νὰ ἐκβάλοιεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ παραστήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Βήματος τὸν ἐρωτᾷ ταύτην τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἂν ἐμετανόησῃ, καὶ ἂν ἀρνήται τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος μετὰ τῆς ὁμοίας γενναιότητος, εἶπον σοι, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, καὶ τὸν Χριστὸν μου δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν ἀρνηθῶ, καὶ εἰς υἷρια κομμάτια τὸ σῶμα μου κατακόψῃς. Λοιπὸν ὅ,τι θέλῃς κάμε εἰς ἐμὲ μίαν ὥραν πρότερον, διότι ὁ Κύριός μου μὲ προσμένει, μόνον μὴν ἀργοπορήσῃς, ἐπειδὴ ἐγὼ ἡξεύρω, ὅτι ἔκαμες κατ' ἐμοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν. Διότι πρὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, τοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως· καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἡξευρεν ὁ Ἅγιος, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς ἔκαμαν κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· ὅθεν τοῦτο

προγνωρίσας, κράζει τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ τοῦ λέγει· πῆγαινε ἀδελφε καὶ φέρε μου τὰ ἀχραντα Μυστήρια νὰ κοινωνήσω, ὅτι τῇ τετράδῃ μέλλουν οἱ ἀσεβεῖς νὰ μὲ θανατώσουν.

Οθεν καὶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἀγίου, ἔτῃ ἐγίνε· διὰ τί, ἀφ' οὗ ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἐρώτησεν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἡ τρίτη ἐπέρασε, καὶ ἐξημέρωνεν ἡ ἡμέρα τῆς τετράδης, εἰς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτός, ἐπνίξαν οἱ ἀλιτῆριοι τὸν γενναῖον Κωνσταντῖνον, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου Μηνός, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ἡ Μακαρία τοῦ ψυχῇ εἰς χεῖρας Θεοῦ, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ νὰ συνευφραίνεται μετὰ πάντων τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ δὲ σῶμά του ἐπρόσταξεν ὁ Ἡγεμὼν καὶ τὸ ἐρριψαν ἔξω ἀνάμεσα τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων ξύλων. Τὸ δὲ πρῶτ' ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ θάψουν καθὼς ἡξεύρουν, πρὸ τοῦ νὰ λάβουν οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι τὴν εἰδησιν. Ἐτῇ ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν, καὶ πέρνοντες τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Βαρούσιον. Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ἐτέλεσε δι' αὐτοῦ πάμπολλα θαύματα, εἰς ὅλους ἐκεῖνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μάλιστα εἰς ἐκεῖνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ θερμῆς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλοι ὅσοι μετὰ πίστεως ἐπλησίαζον εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Μάρτυρος, καὶ εἰς τὸν τάφον του, ἐλάμβανεν ὁ καθείς τὸ αἰτούμενον, καὶ τινὰς δὲν ἔμεινε παραπονεμένος.

Ακούσατε δὲ Ἀδελφοί μου ἓνα θαυμάσιον, ὁποῦ ἐτέλεσεν ὁ Κύριος μετὰ τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου. Οἱ δῆμιοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπνίξαν τὸν Ἅγιον, ἦσαν δύο, ὁ ἓνας Τοῦρκος, καὶ ὁ ἄλλος Ἑβραῖος. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἡμέραν, ὁποῦ τὸν ἐθανάτωσαν, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Τοῦρκος δηλαδή, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, εὗρε τὴν παρὰ Κυρίου ἐκδίκησιν, διὰ τὴν ἀστροπελέχιον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν κατέκαυσε, καὶ ἀγχαλὰ ἦσαν ἐκεῖ κοντά του τέσσαρες Χριστιανοί, καὶ πέντε ἄλλοι Τοῦρκοι, μὲ ὄλον τοῦτο τὸ ἀστροπελέχι ἐκεῖνο, ὡς νὰ εἶχε

λόγον και αίσθησιν, τοὺς μὲν ἄλλους ἄφηνεν ἀβλαβεῖς, ἐκείνον δὲ μόνον τὸν ὑπὲρ τὴν τοῦ φόνου τοῦ Ἀγίου δικαίως τὸν ἀδικὸν ἐθανάτωσεν· ὅθεν οἱ ἀνωτέρω ἄνθρωποι ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο, ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸ ἐμαρτύρησαν.

Τοιαῦτα μὲν θαυμάσια ἐτέλεσεν ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς τόσον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαρτυρίου, ὅσον καὶ ἐν ἐντῷ τέλει, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, καθὼς τὸ ἤκούσατε. Τελειωθέντος οὖν τοῦ Μάρτυρος, ἡ καλὴ αὐτοῦ Μήτηρ, μαθούσα πῶς ὁ φίλτατος υἱὸς τῆς ἐδόξασε τὸν Θεόν, μετὰ τὴν χύσιν τοῦ αἵματός του, καὶ εἰς τὴν Ρόδον εἶναι τεθαμμένον τὸ μαρτυρικόν του σῶμα, ἔδραμεν ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπόλαυσίν του, καὶ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τὸ θεῖον Λείψανον τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ ἀγαπητοῦ. Ἐπῆγε, καὶ διὰ συνεργείας καὶ προτροπῆς τοῦ προρρηθέντος Καπετὰν Γεωργίου, ἔλαβε τὸν ποθοῦμενον, καὶ ἔχει τοῦτον τῶρα ἡ πατρίς αὐτοῦ Θησαυρὸν θείων χαρίτων ἀνέκλειπτον καὶ ἀδαπάνητον τοῖς πιστῶς εἰς αὐτὸν προστρέχουσι. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τάφου ἀνακομιδὴν τῶν θείων λειψάνων του, ἐτέλεσε καὶ τὰ ἀκόλουθα θαύματα.

Ενας Χριστιανὸς Ρόδιος, κτηνηθεὶς ἀπὸ φοβερὸν ἀστροπελέκιον, ἔχασε τὴν φωνὴν ὁμοῦ καὶ τὴν ἀκοήν, καὶ ἦτον ὁ δυστυχὴς κωφὸς καὶ ἀλαλος εἰς τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ὁλοκλήρων ἡμερῶν. Ἔστεκε δὲ εἰς τὸ μέσον ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, καὶ ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἐγγίσειεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸ Λείψανον τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὦ τοῦ θαύματος! ἐγινέν ὁ ἄνθρωπος ὑγιής, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὁμοίως καὶ ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος εἶχε δαιμόνιον φοβερὸν, ὥστε ὁποῦ τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους, ἔτρεχεν ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τοὺς κάμπους, καὶ ἐγύριζεν εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνά, γυμνὸς, καὶ ἀνυπόδητος, καὶ εἰς τὸ σπῆτιον νὰ ἐμβῇ δὲν ἤθελεν, οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ἄνθρωπον· καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἐγγίσειεν εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Λείψανον τοῦ Νεομάρτυρος, ἔφυγε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐλευθερώθη ὁ ἄνθρωπος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ μία γυναῖκα πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, ἐπρόσπεσε μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας εἰς τὸ Λείψανον τοῦ Ἀγίου, καὶ παρ' αὐτοῦ ἰατρεύθη.

Ταῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Οὕτως ἤθλησε καὶ ἡγωνίσθη καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα θαύματα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογῆθεὶς Θεὸς ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν, καθὼς τὰ ἐμαρτύρησαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν μαρτυροῦσι, καὶ ἰδίαις ὑπογραφαῖς ἐβεβαίωσαν, καὶ βεβαιοῦσιν, οἱ ἰδόντες αὐτὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τους, καὶ ἀκούσαντες μὲ τὰ αὐτὰ τους. Ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἅγιος Ρόδου κύρ Ἀγάπιος, ὁ πανοσιώτατος Σύγγελος κύρ Νεόφυτος ὁ αἰδεσιμώτατος, Ἱερεὺς Παπαῖς Χαχαρίας· ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς πατᾶ Στέργιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Νικολάου καὶ Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τιμιώτατος πρωτομαίστρος κύρ Ἀντώνιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Χατζῆ Διάκος ὁ τιμιώτατος κύρ Ἰωάννης Γεωργίου, ὁ τιμιώτατος κύρ Βασίλης Θεοδώρου, καὶ οἱ ἕξ Χριστιανοὶ ἀπὸ χωρίον Σωρόνη, οἱ ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ μετὰ τοῦ Ἀγίου.

Τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, Ἀδελφοί, διὰ τὸ ἐκεῖνος ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἔκαμε τότε θαύματα εἰς τοὺς παλαιούς Μάρτυρας, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ καὶ τῶρα ταῦτα εἰς τοὺς αὐτοὺς· ἀψευδὴς γὰρ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Δαβὶδ, ὁποῦ λέγει· «θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ»· καὶ πάλιν· «τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.» μᾶλλον δὲ ἀψευδὴς καὶ ἀληθεστάτη εἶναι ἡ ὑπόσχεσις, ὁποῦ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅτι θέλει μένῃ μὲ τοὺς Ἀγίους του εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα, καὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ἡμῖν ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὕτως ἐρμηνεύει· οὐ γὰρ οὕτως, φησὶ, πρόσκαιρος ἐστὶν ἡ αὐτοῦ παρουσία, «ὥς ἡ ἐμὴ, » ἀλλὰ ἄχρι τοῦ αἰῶνος διαρκέσει, καὶ οὐδὲ θανόντων ἡμῶν » ἀποστήτεται, ἀλλὰ συμπαραμενῇ καὶ ἐνδοξότερους ποιήσει, » καὶ πᾶσι δὲ τοῖς Ἀγίοις αἰεὶ σύνεστι, καὶ θανοῦσι μᾶλλον, » ὅσω καὶ σωματικῶν ὑψηλότεροι». Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀγίου μένει πάντοτε μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγίους καὶ ζῶντας καὶ ἀποθανόντας καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς Λειψάνοις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, τί θαυμα-

σπὸν εἶναι ἀνίσως οἱ Ἅγιοι καὶ ζῶντες θαυματοουργοῦσι, καὶ μετὰ θάνατον τὰ τούτων Λείψανα θαύματα ἐνεργοῦσι; τὰ θαύματα γὰρ ταῦτα δὲν τὰ ἐνεργοῦσιν οἱ Ἅγιοι κατὰ φύσιν, οὐδὲ καθὼς φιλοὶ ἄνθρωποι, ὅχι ἀλλ' ἡ Χάρις, ἥτοι ἡ ἁγιαστικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ εἰς τοὺς Ἁγίους εὐρισκομένη, τόσον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅσον καὶ ἐν τοῖς Λειψάνοις τῶν αὐτῇ, λέγω, παντοδύναμος οὖσα, ἐνεργεῖ τὰ ὑπὲρ φύσιν θαύματα, διὰ μέσου τῶν Ἁγίων, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν αὐτῶν.

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ δοκησισοφοὶ ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ πλέγουν ὅτι ὅσοι ἀρνήθησαν τὸν Χριστὸν, αὐτοὶ καὶ ὁμολογήσουν πάλιν αὐτὸν, καὶ μυρίας βασάνους δοκιμάσουν, καὶ θάνατον λάβουν Μαρτυρικὸν, μόλις μὲν καὶ μετὰ βίας λαμβάνουσι τὴν συγχώρησιν τῆς ἀρνήσεώς τους· ἀλλὰ νὰ γένουν Ἅγιοι Μάρτυρες, εἶναι τῶν ἀδυνάτων· πλὴν ἅς μάθουν οὗτοι, ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων, εἶναι ἐσφαλμένον, καὶ ἀσυλλόγιστον, καὶ ὁ λόγος οὗτος ὅπου αὐτοὶ λέγουν, εἶναι ψευδής, πεπλανημένος, καὶ ἄλαλος· διὰ τί πῶς οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν, εἴτα πάλιν ὁμολογήσαντες αὐτὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην βασανισθέντες καὶ ἀποθανόντες, γίνονται Ἅγιοι; Τοῦτο δεικνύται ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ πρώτου ἀρνησιχρίστου Πέτρου, ὃς τις, καθὼς εἶναι γνωστὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἡρνήθη τρεῖς φοαῖς μετὰ ἀναθεματίσματα καὶ ὄρκους, ὕστερον ἀκούωντας τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, μετῃμελήθη καὶ πικρῶς ἔκλαυσεν· ὅθεν καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, κάνωντας τὴν τρίτην ὁμολογίαν, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν· ἀλλ' ὅχι μόνον τὴν συγχώρησιν ἔλαβε, καθὼς αὐτοὶ τὸ θέλουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροστέθη ἀκόμη καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Πέτρος εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν ἀρνησιχρίστων, καὶ ἂν ἐκεῖνος, μόνον διὰ τί ἔκλαυσε πικρῶς, ἔλαβε πάλιν τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, πῶς δὲν ἀξιοῦνται μαρτυρικῆς τιμῆς παρὰ τοῦ ἀφιλοπροσώπου Χριστοῦ, τοῦτοι ὅπου ἀποθνήσκουν ὑπὲρ αὐτοῦ; Ἀκουσον καὶ τὸν Ἱεροκλήμεντα τὸν Στρωμ. ὃς τις λέγει, ὅτι τὸ Μαρτύριον εἶναι «ἀποκαθάρσις ἁμαρτίας μετὰ δόξης, ἀποκαθάρσις ἁμαρτιῶν»· διὰ τί τὸ Μαρτύριον εἶναι Βάπτισμα ἔσχατον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· ἀλλ' ὅχι μόνον τὰς ἁμαρτίας καθαρίζει,

φησὶν, ἀλλὰ καὶ δόξαν προστίθῃσιν «ἀποκαθάρσις ἁμαρτιῶν μετὰ δόξης». Δεύτερον λέγομεν, ὅτι οἱ μισομάρτυρες οὗτοι κατὰ ἀλήθειαν εἶναι τυφλοὶ καὶ κωφοί, ἐθελοκακοῦθτες, οὔτε βλέπουν, οὔτε ἀκούουν, ἐπειδὴ ἂν ἔβλεπαν καὶ ἤκουαν, ἤθελαν ἰδεῖν καὶ ἤθελαν ἀκούσῃ, πῶς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ Μητὴρ καὶ Διδάσκαλος πάντων ἡμῶν, πολλοὺς, ὅπου κατὰ καιροὺς ἡρνήθησαν τὸν Χριστὸν, καὶ ὕστερον ὁμολογήσαντες αὐτὸν, ἀπέθανον διὰ τὸ Ὄνομα του, πολλοὺς λέγω τοιούτους, δοξάζει καὶ γεραίρει ἐτησίως μετὰ τῶν ἄλλων Ἁγίων Μαρτύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχαιότατος, καὶ πρῶτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θεῖος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, καὶ οἱ μετὰ τοῦτον. Τέλος πάντων τί νὰ λέγωμεν, καὶ νὰ προβάλλωμεν διαφόρους ἄλλας ἀποδείξεις, καὶ ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ δεῖξωμεν τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρίστους ἀληθινούς Μάρτυρας; Ἡ κρίσις τῶν οὐρανῶν ἀνωθεν, ὅπου εἶναι κρίσις ἀληθῆς, ἀλάνθαστος, καὶ ἀδέκαστος, ἀποφράττει τὰ ἀθυρώτατα τούτων στόματα, ἀποδείχνουσα διὰ τῶν ἔργων, ὅτι ὄντως στρατιῶται, ὄντως Ἀσληταὶ νόμιμοι, ὄντως γνήσιοι ἐστάθησαν καὶ εἶναι Μάρτυρες οὗτοι οἱ ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὸ τούτων τῶν ἀφρόνων τῶν μαρτυρικῶν τιμῶν ἐκβαλλόμενοι. Ποία εἶναι τούτῃ ἡ κρίσις τοῦ οὐρανοῦ; ἡ θαυματοουργικὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάρις, τὴν ὁποίαν ἐπλούτισαν καὶ οὗτοι οἱ ποτὲ ἀρνησιχρίστοι, ἐξίσου μὲ τοὺς μηδέποτε ἀρνησάμενους Μάρτυρας; Δείκνυται λοιπὸν ἡ μαρτυρικὴ αὐτῶν Ἀγιότης, πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν θαυμάτων, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια Λείψανα τῶν διὰ Χριστὸν μετὰ τὴν ἀρνήσιν ἐν τοῖς βασάνοις ἀποθανόντων· πρῶτον μὲν γάρ, ὅτι μερικῶν καὶ αὐτὰ τὰ Λείψανα διαμένουσι σῶα καὶ ἀδιάλυτα ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, μάλιστα φαίνεται καὶ εἶναι τὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος ἐν τῇ Μυτηλήνῃ, καὶ ἄλλα εἰς ἄλλους τόπους· διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τῶν σωμάτων νὰ διαλύωνται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν στοιχεῖα, κατὰ τὸ «γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ»· τὸ δὲ νὰ διαμένουν ταῦτα ἐν τοῖς τάφοις ἀδιάλυτα καὶ ἀδιάφθορα, τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα καὶ ἔργον τῆς θείας Χάριτος. Δεύτερον δέ, ὅτι πολλὰ καὶ ὁστέα γυμνὰ ὄντα, ἄρ-

ργτος εὐωδία ἐξέρχεται· εἶναι δὲ καὶ αὐτὴ ἔργον ὄχι φυσικόν, ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς φύσεως· διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τὸ νὰ εὐαίνη ἀπὸ ὅλα τὰ ἐνταφιαζόμενα σώματα μία δυσώδης ἀποφορά· ἡ δὲ ἐκπνεομένη εὐωδία ἐκ τῶν Λειψάνων τῶν τοιούτων Νεομάρτύρων, οὐρανία οὖσα, καὶ πνευματικὴ, καὶ σύγκρισιν μὴ ἔχουσα μὲ καμμίαν ἀπὸ τὰς γηίνους εὐωδίας, ἀποδείχνει φανερά, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἔργον ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα καὶ ἀποτέλεσμα τῆς παντοδυνάμου Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Δείχνεται δεύτερον καὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων θαυμάτων, ὅπου ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν ἡ παντουργὸς τοῦ Πνεύματος Δύναμις, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοὺς ἐπικαλουμένους· ὅθεν καὶ τυφλοὺς ὁμαποῦσι, καὶ κωφῶν καὶ ὧτα ἀνοίγουσι καὶ ἰατροῦνσι, καὶ δαιμόνια διώκουσι, καὶ ἀπλῶς, κάθε εἶδος ἀσθενείας, τόσον σωματικῆς, ὅσον καὶ ψυχικῆς θεραπεύουσι, καὶ κοινοὶ εὐεργέται καὶ σωτήρες κηρύττονται. Ὡς ἔλθουν τώρα ἐδῶ οἱ δοκητίσοφοι ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ λέγουν, ὅτι οἱ ἀρνησίχριστοι, κἂν ἐν ταῖς βασάνοις ἀποθάνωσι, δὲν εἶναι Ἅγιοι. Εἶπατε ἡμῶν, ὦ πεπλανημένοι, καὶ φρενόληπτοι τὰ θαύματα ταῦτα, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνήργησε διὰ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἄλλων Μαρτύρων φυσικὰ εἶναι, ἢ θεῖα καὶ ὑπερφυσικά; ἂν εἶναι φυσικά, διὰ τί ἡ φύσις δὲν κάμνει τοιαῦτα θαύματα καμμίαν φοράν; διὰ τί δὲν ἔκαμε καμμίαν φοράν τὸν τυφλὸν βλέποντα, τὸν κωφὸν ἀκούοντα, τὸν χωλὸν περιπατοῦντα; ἢ διὰ τί δὲν ἰατρεύσε ποτὲ τὰ ἀνίατα πάθη; κατὰ γὰρ τοὺς φυσικοὺς Νόμους «ἀπὸ τῆς στερήσεως ἐπὶ τὴν ἕξιν ἐπάνοδος οὐ γίνεται» εἰ δὲ καὶ εἶναι θεῖα καὶ ὑπερφυσικά, ἔχομεν τὸ ζητούμενον· διὰ τί αὐτὰ ἐνεργούμενα ὑπὸ τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, δείχνουσι φανερά ὅτι οἱ Νεομάρτυρες, δι' ὧν ταῦτα ἐπιτελοῦνται, εἶναι φίλοι καὶ οἰκετοὶ τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ· ἐπειδὴ ἂν αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ἅγιοι, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τοὺς εἰσακούσῃ, οὔτε ἤθελεν ἐνεργήσῃ δι' αὐτῶν τοιαῦτα θαυμάσια· γέγραπται γὰρ «ἁμαρτωλὸν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῇς ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει».

Εἰ δὲ τὰ θαύματα ἀποδείχνουσιν, ὅτι οἱ ἀρνηθέντες, εἴτα μαρτυρήσαντες εἶναι Ἅγιοι, πῶς ἐσεῖς λέγετε τὸ ἐναντίον, ὅτι δὲν εἶναι Ἅγιοι; Ὁ Οὐρανὸς ἀνωθεν τοὺς ψηφίζει διὰ Ἁγίους, καὶ ἐσεῖς ἐναντιώεσθε εἰς τὴν οὐράνιον ψῆφον; Ὁ ἴδιος Θεὸς τοὺς δοξάζει, καὶ τοὺς μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι Ἅγιοι, καὶ ἐσεῖς ἀντιστέκεσθε εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ, ἐσεῖς οἱ σεσαθρωμένοι, ἐσεῖς οἱ οὐτιδανοί, ἐσεῖς οἱ εὐτελεῖς σκώληκες τῆς γῆς; Ὡς τῆς ἀναισχυντίας καὶ ἐωσφορικῆς ὑπερηφανίας σας! ὄντως ἐσεῖς παρομοιάζεται μὲ τοὺς ἀπειθεῖς ἐκείνους καὶ σκληροτραχήλους Ἰουδαίους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος: «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι ὡτὶ καρδία καὶ τοῖς ὠσίν· ὑμεῖς ἄει τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιτίπτετε».

Ταῦτα μὲν εἶπομεν κατὰ παρέχασιν ἀναγκαίως, διὰ νὰ ἐμφράξωμεν τὰ ἀπύλωτα στόματα ἐκείνων τῶν κακοφρόνων, ὅπου ἀντιλέγουν εἰς τὴν Ἀγιότητα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τελειωθέντων ἐν τοῖς βασάνοις. Ἐγὼ δὲ, Ἀδελφοί μου, ἀκούωντας πῶς οἱ πάντοτε μοι οὗτοι φανερῶς μάχονται μὲ τὰς ἀποφάσεις καὶ ψήφους τοῦ Θεοῦ, ὅπου κυρύττει διὰ τόσων καὶ τοσούτων θαυμάτων ὡς Ἁγίους τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρήστους καὶ ἐν τοῖς βασάνοις τελειωθέντας, ἐζήτησα μὲ τὸν λογισμόν μου νὰ εὕρω, ἀπὸ ποῖαν τάχα αἰτίαν παρακινοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ λέγουν ταῦτα. Λοιπὸν εὗρηκα, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὐτὴ. Βλέπωντας ὁ Διάβολος κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὅτι πολλοὶ ἀρνησίχριστοι, δυναμωθέντες ἀπὸ τὴν θεῖαν βοήθειαν, πηγαίνουσιν συχνάκις, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον παρακινούμενοι, καὶ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν, ὅπου ἀρνήθησαν, ἐλέγχοντες τὴν ἀσεβείαν, καὶ λαμβάνοντες διάφορα βάσανα, τελευταῖον ἀποθνήσκουσι διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ γίνονται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι, διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν ὑποφέρει τὴν τότεν καταισχύνην καὶ νίκην, ὅπου οἱ Νεομάρτυρες οὗτοι προξενοῦν τόσον εἰς αὐτὸν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας του ἀσεβεῖς· ὅθεν κινεῖ ὡς ὄργανα ἐπιτήδεια τοὺς ὕβριστάς τούτους νὰ λέγουν ταῦτα, καὶ διὰ μέσου τούτων φλυαρεῖ ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Ἅγιοι. Διὰ ποῖον τέλος καὶ σκοπὸν; διὰ νὰ ψυχράνῃ μὲ τὰ

φαρμακερά λόγια τους ταῦτα τὴν θερμότητα τῆς Πίστεως τῶν τοιούτων ἀρνησιχρίστων, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ πηγαίνουν νὰ ὁμολογοῦν τὴν Πίστην τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωνται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι· ἀλλὰ ματαίως κοπιᾷ ὁ ἄθλιος· διατὶ ὅσον αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἀμβλύνουν τὴν προθυμίαν τῶν τοιούτων, τόσον ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάμνει θαύματα διάφορα· εἰς κάθε Μαρτύριον Νεομάρτυρος, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων κηρύττει ὅτι αὐτοὶ εἶναι Ἅγιοι καὶ Μάρτυρες καὶ ἐντεῦθεν προθυμοποιεῖ πάλιν καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας τῶν ἀρνησιχρίστων εἰς τὸ νὰ πηγαίνουν συχνάκις νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸν Χριστὸν, καταφρονοῦντες τοὺς ἄφρονες τούτους, καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς νὰ οἰμῶζουσιν καὶ νὰ διαφθείρωνται μὲ τὰς ἀλογίας του.

Οθεν καὶ ἐσεῖς ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ καταφρονήσατε τοὺς τοιούτους σαρκολάτρας, λαοπλάνους, καὶ φρεναπάτας, καὶ τελείως μὴ προσέχετε εἰς τὰ λόγια τους, ὅτι τὰ λόγια τους ταῦτα εἶναι ψευδῆ, εἶναι ἀντιχριστιανικά, εἶναι ἀντίθετα καὶ ἐναντία ὅλης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἐκκλησίας. Μὴ σὰς ἀπατήσῃ τὸ ὄνομα, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν, πῶς εἶναι Διδάσκαλοι, καὶ σοφοί, διατὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μωρία κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν δὲν ἀκολουθοῦν τὰς θείας Γραφάς, καὶ τοὺς λόγους τῶν θείων Πατέρων, καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας· καταφρονοῦντες δὲ καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς εἰς ἓνα μέρος νὰ πλανῶνται μόνοι τους, μὲ αὐτὰ τὰ μωρὰ, ἄλογα καὶ καχόδοξά του, φρονήματα, προσπέσατε μετὰ εὐλαβείας εἰς τὰ Ἅγια καὶ σεβάσματα Λείψανα τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ταῦτα μετὰ πίστεως προσκηνήσατε, διὰ νὰ λάβετε ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν σας χάριν πνευματικὴν καὶ ἁγίασμα. Τί λέγω· καὶ ἀκόμη αὐτὴν τὴν Θήκην τῶν Λειψάνων αὐτοῦ εὐλαβῶς κατασπάσασθε, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὅχι μόνον τὰ Λείψανα τῶν Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Θήκη, καὶ τὰ κιβώτια, ὅπου περιέχουν ταῦτα, ἔχουν θεῖαν δύναμιν, καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· λέγει γὰρ· «οὕτω προσπέσομεν» τοῖς τῶν Μαρτύρων Λειψάνοις, συμπλεκόμενοι αὐτῶν ταῖς «θήκαις»· δύνανται γὰρ καὶ θῆκαι τῶν Μαρτύρων, πολλήν

ἔχειν τὴν δύναμιν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ ὀστέα τῶν Μαρτύρων πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχύ· καὶ ἀλλαχοῦ· οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι τῶν Ἀγίων πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμένα Χάριτος· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσόστομον τιμὴ Μάρτυρος μίμησις Μάρτυρος· διὰ τοῦτο ἅς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἀδελφοί μου, τὴν προθυμίαν τοῦ γενναίου μας Κωνσταντίνου, καὶ καθὼς αὐτὸς ὑπέμεινε Μαρτύριον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἐτῆ καὶ ἡμεῖς ἅς ὑπομένωμεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμοὺς, ὅπου μᾶς ἀκολουθοῦν, εἴτε ἐκ δαιμόνων, εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἴτε τῆς διεφθαρμένης φύσεως· καθὼς ἐκεῖνος διὰ τὸν Χριστὸν κατεφρόνησεν νεότητος, πλοῦτον καὶ δόξαν τοῦ κόσμου· ἐτῆ καὶ ἡμεῖς ἅς καταφρονοῦμεν ταῦτα διὰ τὸν αὐτὸν Χριστόν. καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἔλαβε θάνατον σωματικόν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ του, ἐτῆ καὶ ἡμεῖς ἅς λάβωμεν θάνατον προαιρετικόν· ἂν τὸ καλέσῃ δὲ ἡ χρεῖα ἅς εἴμεσθιν ἐτοιμοὶ νὰ λάβωμεν θάνατον σωματικόν, διὰ τὰ Δόγματα τῆς Πίστεώς μας, διὰ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰς Ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχομεν πόλεμον ἀόρατον καὶ νοητὸν καὶ τυράννους ἔχομεν, ὅπου μᾶς πολεμοῦν, ἡγουν τὴν σάρκα τὸν κόσμον, καὶ τὸν κοσμοκράτορα διάβολον. Λοιπὸν ὅποιος πολέμησῃ, καὶ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὰ θελήματά του, αὐτὸς Μαρτυρίου στέφανον ἔχει νὰ λάβῃ. Ἄν ταῦτα σπουδάζωμεν νὰ φυλάζωμεν, Ἀδελφοί, καὶ ἐδῶ θέλομεν περάσει ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ Χριστιανοῖς πρέπουσαν, καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἀξιωθῆ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Εἓνα πέφυκε, καὶ πόρρω νόμων φύσεως, Μάρτυς τὰ θαύματα, ὥσπερ Χριστὸς ὁ Θεὸς, διὰ τῶν Λειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσφεύουσιν, αὐτοῖς ἐκ κατανύξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας.

Απεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιοπάτε, γλῶσσα πυρίπνουσ,
μελισταγῆς καὶ τερπνῆ, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοού-
σιον, κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἐνδοξε, μετὰ πάσης
παρρησίας.

Δῶρον ἔνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ κα-
λὸν ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς
Κωνσταντῖνε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὁρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος,
καθάπερ πύργος Ἀγνῆ, αἱ χεῖρες δὲ Πάναγνε, ἐν αἷς τὸν
Κύριον ὥφθησαν, χρυσαῖτε καὶ διάλιθοι, καὶ Θαρσίς πεπλη-
ρωμένα.

Ἔτερος Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὐ λαλῶ φλυαρίας, πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Μάρτυς ἀντέφησεν·
ἀλλ' ἕνα Θεὸν σέβω, Πατέρα Δόλον Πνεῦμα, Ποιητὴν Κό-
σμου σύμπαντος, τοῦτον αἰεὶ προσκυνῶ, τοῦτον αἰεὶ δοξάζω.

Οφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου, καὶ τὰ τῆς καρδίας σου, ὄμματα
ἀνοίξον, ὦ Ἡγεμὸν καὶ δεῦρο, προσκύνησον ὡς Κτίστη,
καὶ Θεῷ μετὰ πίστεως, τῷ Ἰησοῦ μου Χριστῷ ὁ Μάρτυς
ἀνεβόα.

Ιδὲ θαῦμα τὸ μέγα, ὅπερ ὁ Σωτὴρ μου Χριστὸς ἀπειργάτατο,
πληγὰς τοῦ σώματός μου ἀπάσας θεραπεύσας, ὧ καὶ σὺ
ἐλθὼν πίστευσον ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς τῷ Ἡγεμόνι ἔφη.

Θεοτοκίον.

Θεῶν ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλητος κρήνη, σὺ Κόρη γέγο-
νας, βυθῷ τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκαταληψίας τοῦ Θεοῦ ἡ
φανέρωσις· ὁ νοηθεὶς τῷ Θεῷ σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Οτι περ Ἐωσφόρος Κωνσταντῖνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέ-
τειλε, λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, ταῖς
νοηταῖς τῶν ἁθλῶν σου αἰγλαῖς φωτίζουσα, τοὺς ψάλλοντας
πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Νοῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς χωρείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανή-
γυριν Κωνσταντῖνε ἐνδοξε, μέλψαν σου τὴν Ἀθλησιν· καὶ
Ἄγγελοι γὰρ σήμερον πανηγυρίζουσι σὺν Μάρτυσι καὶ πᾶσιν
Ἀγίοις, Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σὲ ἐνισχυκότα.

Ενθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πανεύφημε Κωνσταντῖνε τῇ
ἀθλήσει σου· ὅθεν καὶ ὡς φίλον σε ἔλυσε· ὁ βλέποντες
οἱ γόνοι οἱ τῆς Ἀγαρ ἡλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχε-
θέντες.

Θεοτοκίον.

Κόρη οἱ μαστοὶ σου οἱ ὠραῖοι, νεβρῷ τῆς δορκάδος ἀνεδεί-
χθησαν δίδυμοι Πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες· κοιλία
δέ σου Ἀχραντε Θεὸν χωρήτασα θημονία, σίτου ὄντως γέγονε
πεφραγμένη ἐν κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

Ἔτερον. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Εδοξασέ σε ὁ Κύριος θελήσας ἐκδικησαί σου τὴν τιμὴν ὧ
Μάρτυς· τοῦ γὰρ ραπίσαι σε ἀσεβοὺς ὁρμήσαντος, μέλαι-
ναν τὴν χεῖρα, τρόπῳ παραδόξῳ, εὐθὺς ἀποδεικνύει.

Δεῖξαι θέλων, ἀνθρώποις ἦν περ ἔσχες παρρησίαν, ὁ Κύριος
τῆς δόξης, τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἀδίκου φόνου σου, κεραυνῷ
καπνώδει, φλέξας παραδόξως, νεκρὸν ἀποδεικνύει.

Ιαμάτων τὴν χάριν σου δωρεῖται, τοῖς Λειψάνοις ἄφθονον ὁ
Δεσπότης, διὸ οἱ νόσοις διάφοροις πάσχοντες, ταῦτα προσ-
κυνοῦντες, πίστει τε καὶ πόθῳ ἰῶνται θαυμασίως.

Θεοτοκίον.

Νὺξ συνέσχεν, ἁμαρτιῶν με ὅλον, εἰς τὰς πράξεις, τὰς σκο-
τεινὰς ὠλοῦσα· τὴν γὰρ τρυφὴν ὡς φωτισμὸν ὑπέλαβον·
ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα, φωτίσόν με Κόρη, τῷ ἀπλανεῖ φωτί σου.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ολος παμφαῆς, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, Κων-
σταντῖνε ἐνδοξε, ἀθλοθέτῃ Χριστῷ παρίστασαι, καὶ πρόσω-
πον πρὸς πρόσωπον αὐτὸν αἰοῖμε, ἐποπτεύεις, σὺν Ἀγγέλων
Τάγμασι καὶ Μαρτύρων γηθόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς χαρά σοι δεδώρηται ἡ ἀνεκκλήνητος καὶ ἡ ἀτελεύτητος, τῆς βασιλείας τρυφή σοι πρόκειται· ἐν τρυφᾷ τοίνυν Ἄγιε, σκύρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε μέμνησο.

Πᾶσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσι σε Κωνσταντίνε ἐνδοξε, φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὸς χρυσόπτερος ἐπισκιάζων αἰεὶ, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ ὀμφαλὸς Ἀγνή κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἔμπλεος· οἱ Σρυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηρῶν σου θείων ὀρμίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὠραιώθησαν· ὅλη Κόρη, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὡς σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ἥλιος.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Καθάρας σου ὁ Μάρτυς τὸ ὀπτικόν, τοῦ νοὸς καὶ δεξάμενος οὐρανόθεν τὸ Ἰησοῦ, φῶς τὸ χαριέστατον καὶ γλυκύ, δι' οὗ ἀποκαλύπτονται ἅπαντα τὰ μέλλοντα καὶ μακράν, προεῖδες τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς σου, ἣν καὶ προεῖπες τῷ συνόντι σοι.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ μισθίους αὐτὸς ὑπερήλασας καὶ ὡς υἱός, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινὴς καὶ γνήσιος, ὁρῶν καὶ ὀρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, θεούμενος ἀμέσως, συγκοινωνὸς τῆς δόξης, ὡς καὶ τοῦ πάθους ἐκοινώνησας.

Προσδέχου Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ, ὡς λεπτὰ τὰ τῆς χήρας ὁ Κύριος, ὡς προχοήν, μύρου ὡς θυμίαμα ἔκλεκτόν, τὸν ὕμνον τοῦτον ἐνδοξε, ὃν προσφερόμεν σοι μετὰ χαρᾶς, οἱ σοὶ πιστοὶ οἰκέται, καὶ ἀμοιβὴν παράσχου, τὴν ἐν κινδύνοις προστασίαν σου.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεὸν σὲ Παρθένε ἀνθρώπων τὴν ἔφορον, σὺν τῷ κλεινῷ Κωνσταντίνῳ· ὅθεν τῷ σῷ Υἱῷ, Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι δέησιν προσάγαγε ἀγαθὴ, Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ ἵνα ἡμᾶς οἰκτείρῃ καὶ πάντας σῶσῃ Κόσμου σῶτειρα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸν Κωνσταντίνον ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ἄτμασι, Νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδαμάντινον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, Ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάτιν.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσας, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἐν οὐρανοῖς νῦν ὁρῶσα, μητροπρεπῶς ἱκετεύεις· ἐπεὶ σπλάγγνον γλυκύτατον, μητέρα σου γενέσθαι με, εὐδόκησας τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, ρῦται πυρὸς τῆς γεένης.

Εἰς τοὺς Αἵρους Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ Κωνσταντίνου, τοῦ γενναίου ὀπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς Χριστόν· σοὶ Χριστέ πρέπει ἅπαντα δόξα καὶ κράτος, διότι καρτερικόν, τὸν σὸν Μάρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες, τῇ θείᾳ Λάρνκῃ, τοῦ γενναίου Ἀθλοφόρου Κωνσταντίνου τοῦ θείου, καὶ λείψανᾳ τὰ τοῦτου, πανευλαβῶς, καὶ πιστῶς προσπτύξομεθα, ἁγιασμόν ἵνα λάβωμεν ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα κατασπασώμεθα τοῦ θείου Κωνσταντίνου, φιλομάρτυρες πάντες ἐν πίστει προσκυνοῦντες, καὶ τὴν τιμὴν, ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, διαβιβάζοντες ὥσπερ ἱερός, καὶ σοφὸς φησὶ Βασίλειος.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενος θεουργικαῖς ἁκτίσι Κωνσταντίνε γενναῖε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν παναοίδιμον μνήμην, καὶ ἐκ ψυχῆς, ἀγαπώντων σου τὸ Ὄνομα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σχιρτήσωμεν τῷ πνεύματι καὶ κροτήσωμεν εὐφραινόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρε-

χέτωσαν, καὶ τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήτωσαν οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγὴν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ρύστην, οἱ ἐν συμποραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν, οἱ ἐν θλίπτῃ τὴν εὐδίαν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· οἱ ἐν κινδύνοις σωτηρίαν οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, γενναῖον Ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακράζωμεν· Κωνσταντίνε αἰοῖδιμε, μεσίτευσέ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ δίδου βοήθειαν ἐν περιστάσεσι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται καὶ ἑλαιοὶ ἐκ τῆς φωταγωγῆς τοῦ Ἁγίου, χρύσος τοῦ Ἱερέως ἕκαστον τῶν Χριστιανῶν διὰ θρυαλλίδος, καὶ ἐπιλέγοντος· εἰς ἡσυχίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου
Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τέκνον τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Καὶ ἡκούσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις. ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλήῃ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα, γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δὴ γὰρ σοὶ ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγχευόμενον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθὼ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίαν τύχωσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσῃ, ὥς τε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα. Καὶ λέγει αὐτοῖς· τί δειλοὶ ἐστε ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς, ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες· ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις Νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντίνε θεῖε, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς αἷμα τὸ σεπτὸν σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Δεῦτε φιλομάρτυρες Ἀδελφοὶ τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλάισμα τὸ τερπνόν, τῆς Ὑδρας τὸ κλέος καὶ καύχημα τῆς Ρόδου, τὸν θεῖον Κωνσταντῖνον ὕμνοις τιμῇσωμεν.

Πάρεσο προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ φρουρός τε καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς ἡμᾶς παντας ρῦται, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ, τοὺς σὲ θερμῶς φιλοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, χαίροις Κωνσταντίνε, ἀπροσμάχητε βοηθὲ, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ, φρουρός τε καὶ προστάτης. Τῆς Ὑδρας τὸ κλέος, ὕμνοις τιμῇσωμεν.

Ικέτευσέ τὸν ἐν Τριάδι, ἀπροσμάχητε Βοηθὲ, συγχώρησιν ἱπταισμάτων καὶ ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ Ἡσαΐα πρὸ τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τῷ πιστῶν δοξάζοντί σε.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

ΤΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΥΔΡΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΗΝ

Συνταχθεὶς ὑπὸ τοῦ παροσιωτάτου

ΔΩΡΟΘΕΟΥ Δ. ΚΙΟΣΣΕ

Ἱερομονάχου.

Εὐλογήσατος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν, τὸ **Κύριε εἰσακούσον**
καὶ τὸ **Θεὸς Κύριος** καὶ ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα τροπάρια :

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς.

Ω ἄθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ ὑπερβάλυμαστος σὲ εὐφημοῦμεν Κων-
σταντίνε αἰοδιμε, καὶ ἐκ φυγῆς στενάζοντες βοῶμέν σοι· πρό-
φθασον καὶ λύτρωσαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, τοὺς ὑπὸ τὴν θείαν
σου καταφεύγοντας σκέπην· ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις σου εὐχαῖς,
Νεομαρτύρων σεπτὸν ἀκροθήνιον.

Δόξα, ὁμοιον.

Τοὺς εὐφημοῦντάς σου πιστῶς παναοιδίμε, τοὺς ὑπὲρ πίστεως
ἀγῶνας καὶ ἄθλους σου, καὶ προσκυνοῦντας ἔνδοξε τὴν χάραν
σου, τούτους διαφύλαξον ἀπὸ βλάβης παντοίας, Μάρτυς παναοί-
διμε Κωνσταντίνε γενναῖε, ἵνα σοὶ πόθῳ κράζωμεν αἰεὶ· χαίροις
Μαρτύρων τὸ κλέος πανένδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνά-
ξιοι, εἰμὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παν-
τοίων δεινῶν. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὴν *Ν'. Ψαλμόν*.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸν *καθόνα*.

Ἦχος πλ. δι'. Ὑδραν διωδεύσας.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τριάδι τῇ ἀγίᾳ παρεστηκώς, Μάρτυς Κωνσταντίνε ὡς ἀήττητος
ἄθλητής, θθεν σοὶ προσπίπτω καὶ βοῶ σοι· ταῖς σαῖς πρε-
σβείαις κινδύνων με λύτρωσαι.

Ω ρόδον ἐξήνησας εὐθαλές, ἐκ τῆς νήσου Ὑδρας Κωνσταντίνε
Μάρτυς Χριστοῦ, ἐν Ρόδῳ δὲ ἤθλησας γενναίως, καὶ τοὺς πι-
στοὺς ἐχαροποίησας.

Πληγὰς τὰς τοῦ σώματος ἀθλητὰ ὑπὴνεγκας χαίρων, καὶ ὀνύχων τοὺς ραβδισμοὺς· Διὸ ἐκ καρδίας ἐκβοῶ σοι· ἐκ ψυχικῶν με παθῶν ἐλευθέρωσον.

Δόξα Πατρί.

Τὴν πάντιμον χάριν σου Ἀθλητὰ, τιμῶμεν ἐκ πόθου, ἣν ἐδόξασεν ὁ Χριστός, διὸ οἱ ἐν νόσοις διαφόροις, ἀπολυτροῦνται τῇ προσφύσει αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γυμνὸν ἀρετῶν με καταστολῆς, εὐρών ὁ βελίαρ, βέλει ἔτρωσεν ἡδονῶν, ἡ τὸν ἱατρὸν Θεὸν τεκοῦσα, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσεν τραύματα.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εναθλήσας προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ Ἄγιε, ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ καὶ ταύτῃ, ταῖς τῶν αἱμάτων σου ροαῖς ἐλάμπρυνας. Διὸ κορυγάζω σοι, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων, λύτρωσάι με ἔνδοξε προσδρόμοντά σοι.

Τὴν τιμῶσαν σε νῆσον ἐκ συμφορῶν λύτρωσαι, Μάρτυς Κωνσταντίνε γενναῖε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, θείαις πρεσβείαις σου, καὶ γὰρ φρουρὸν σε καὶ ρύστην, καὶ προστάτην μέγιστον πλουτισάμενί σε.

Εκ καρδίας στενάζω ὀδυνηρῶς κράζω σοι, Μάρτυς Κωνσταντίνε γενναῖε, τῶν συνεχόντων με κακῶν ἀπάλλαξον, τὸν προσκυνοῦντά σου πόθῳ, τὴν σὴν χάριν ἔνδοξε, τὴν θαυματόβρυτον.

Δόξα Πατρί.

Νοσημάτων παντίων ἡ φωταυγὴς Κάρα σου, πάντας διασώζει, τοὺς πόθῳ ταύτῃ γεραίροντας, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει, Νεοάθλων καύχημα καὶ σεμνολόγημα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τῶν ἀθλητῶν καύχημα, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τὸ σεμνολόγημα, τοὺς ἐν αἰνέσει σε, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντας, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης στενώσεως.

Διάσωσον ἐκ πολυτρόπων ἡμῶς κινδύνων, Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀήττητε, τοὺς πιστεῖ σε αἰεὶ ἀνευφημοῦντας.

Επίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ γίνεταί ἡ αἴτησις παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ μνημονεύει δι' ὧν ἡ παράκλησις γίνεταί Εἴτα τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος β', Πρὸς τὸ (Πρεσβεῖα θερμή).

Ως Μάρτυς σπερός, καὶ πρόμαχος τῆς Πίστεως, λαβὼν ἐκ Θεοῦ τῆς νίκης τὸν στέφανον, Κωνσταντίνε ἔνδοξε. Διὰ τοῦτο ὕμνοις σε γεραίρωμεν, καὶ ἐκ πόθου βοῶμεν σοι, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως.

Ῥδὴ δ'. Εἰσκήκοα Κύριε.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν, τῷ ἐν οὐρανοῖς Δεσπότη παρίστασαι, Κωνσταντίνε παναοίδιμε, ὥσπερ Ἀθλοφόρος ὑπερθαύμαστος.

Χάριν θείαν ἀπείληψας, παύειν τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀρρωστήματα, ἐκ Θεοῦ Μάρτυς πολυάθλε, διὰ τοῦτο πίστει σε γεραίρομεν.

Θλασσίου τε κλύδωνος, ἐκ σεισμοῦ φρικώδους, καὶ πάσης θλίψεως διαφύλαττε τὴν νῆσόν σου, Κωνσταντίνε Μάρτυς, τὴν τιμῶσάν σε.

Τὴν πανσέβαστον χάριν σου, τιμῶμεν ἐκ πόθου, Μάρτυς πολυάθλε τὴν ἐκβλύζουσαν ἰάματα, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι ταύτῃ ἔνδοξε.

Δόξα Πατρί.

Τοὺς ἐκ πόθου τιμῶντας σε, καὶ τὸ θεῖον ὄνομα ἀγαπῶντας σου, πειρασμῶν παντοίων λύτρωσάι, Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀξιόχαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν, ὃν ἐκύησας, Ἀχραντε Παρθένε, τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἱκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Λαμπρῶς τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἀνεκύρηξας, Κωνσταντίνε ἔνδοξε, ἀγαρινῶν δὲ τὴν πλάνην στερῶς ἡλεγξας.

Στέφος ἐκ Θεοῦ ἀμαράντινον ἀπέλαβες, καὶ πλουσίαν χάριν τῶν ἱαμάτων, ἐξ αὐτοῦ ἀπείληψας ἔνδοξε.

Ρῦσαι με δεινῶν νοσημάτων ταῖς πρεσβείαις σου, τὸν προσιόντά σοι πόθῳ, Μάρτυς Κωνσταντίνε τῷ τεμένειον.

Νῆσόν σου ἀθλητὰ, τὴν τιμῶσάν σε διάσωσον, ἐκ παντοίας θλίψεως, καὶ θαλασσίου κλύδωνος λύτρωσαι.

Δόξα Πατρί,

Τοὺς πανευλαβῶς προσκυνοῦντας σου τὰ λείψανα, καὶ τὴν σεπτὴν χάριν σου, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων αὐτοὺς, λύτρωσαι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Υπὲρ τῶν εἰς σέ, τὰς ἐλπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων ἀπαύστως πρέσβευε, ὅπως μελλούσης, λυτρωθῶμεν κατὰ κρίσεως, Ὡδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ονύχων τοὺς ραβδισμοὺς ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τὰς τῶν τυράννων τιμωρίας, ὑπὲρ Χριστοῦ Κωνσταντίνου γενναῖε. Διὸ βοῶ σοι ἐκ πόθου, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων με λύτρωσαι, καὶ δώρησαι μοι ταῖς εὐχαῖς τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων συγχώρησιν.

Θαυμάτων τὴν θείαν χάριν εἴληψας, ἐκ Θεοῦ γενναῖε Κωνσταντίνε, διὸ πιστῶς ἐκδοῦμέν σου πάσης, στενοχωρίας καὶ θλίψεως λύτρωσαι, τοὺς πιστεῖ σε εἰλικρινεῖ, ἀνυμνοῦντάς σε Μάρτυς πολυάθλε.

Τὴν χάριν σου τὴν σεπτὴν ἐπλούτισε τῶν Ὑδραίων ἡ περίφημος Νῆσος ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον μάκαρ, δι' ἧς λυτροῦται κινδύνων καὶ θλίψεων, διάτῳσον οὖν καὶ ἡμῶν, τοὺς πιστῶς ταύτην σέβοντάς Ἐνδοξε.

Δόξα Πατρὶ,

Εκ κλύδωνος θαλασσίου λύτρωσαι, Κωνσταντίνε Νεομάρτυς τὴν σὴν Νῆσον. καὶ ἐκ λοιμοῦ καὶ Σεισμοῦ σφοδροτάτου, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων πανσέβαστε, προστάτην γὰρ καὶ βοηθὸν καὶ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα ἔχει σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Βασιλεύοντος νυσταγμῷ ραθυμίας, διανάστησον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ δώσης ὑπνώσαι τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θάνατον προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Διάτῳσον ἐκ πολυτρόπων ἡμῶν κινδύνων Κωνσταντίνε Μάρτυς πολυάθλε. τοὺς πιστεῖ σε αἰεὶ ἀνευφημοῦντας, Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνεμνηνύτως, ἐπεσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα Μητρικὴν παρρησίαν.

Καὶ γίνεται αἰτησις, καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς δι' ὧν ἡ παράκλησις γίνεται

Εἶτα τὸ Κορτάκιον.

Ἦχος δ'. ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ μαρτυρίου λαθῶν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ῥύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν ὁλος ἡλίμορφος, ὁλος ἡγαλίσμενος παρ' αὐτοῦ, ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος. Ἐκ νεότητός μου κλ.

Καὶ τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινὶξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιθάνῳ πλυθουθήσεται.

Στίχ. πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἱερεὺς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς. προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. ἀποθήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι, ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δυνήσονται ἀντιπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀετικείμενοι ὑμῖν. παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θρῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπώληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν, κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα Πατρὶ,

Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου πρεσβείαις ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ αἰ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὴν πληθὸς τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'. ὅλην ἀποθέμενοι.

Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐνπαρησιᾷ μεγίστῃ, ἐν ὑψίστοις Ἄγιε, σὺν Ἀγγέλων τάγμασι παριστάμενος, καὶ χαρᾷ πληρούμενος, ἀνεκφράστου μάκαρ. Διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν, Μάρτυς Πολυάθλε, καὶ τὴν αἰσεβαστὸν Κάραν σου, ἐν πίστει προσκυνούμεν σου καὶ συμφώνως πάντες βοῶμέν σοι. Γενναῖε Κωνσταντίνε. Διάτῳσον ἡμῶν ἐκ πειρασμῶν, καὶ τὴν τιμωσίαν σε νῆσόν σου διατήρησον ἀλύμαντον. Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς ἀνεκύρηξας Ἐνδοξε. τὸ θράσος τὸν τυράννων κατέβαλες παμμάκαρ, καὶ ἐβόας τῷ Κτίστῃ σου. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Πολιούχον, καὶ ῥύστην, ἡ φιλόχριστος νῆσος Ὑδραίων ἔχει σε, ἐν νόσων καὶ κινδύνων, Γενναῖε Κωνσταντίνε, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν

παμμακάριστε, ἐκ νοσημάτων δεινῶν λύτρωσαι σὰς πρεσβείαις.

Πυρετοῦ σφοδροτάτου ἀπελάνει τὴν νόσον ἡ θεία χάρις σου, παμμακάρι Κωνσταντίνε, ἐκ τῶν πίσει τιμῶντων ἐκ ψυχῆς ταύτην ἁγίε· καὶ εὐφημοῦντων σε αἰεὶ ὡς Μάρτυρα γεναῖον.

Δόξα Πατρί.

Εκ δεινῶν νοσημάτων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ρῦσαι με Ἐνδοξε, γενναῖε Κωνσταντίνε, τὸν πόθω σε τιμῶντα, ὡς κλεινὸν τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυρα, καὶ προσιόντα εὐλαβῶς τῷ θεῷ σου τεμένει.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η τοῦ κόσμου κυρία, ἡ Θεὸν σαρκοθέντα ἡμῖν κηήσασα, πολλὰς κυριευθεῖσαν ἀτόποις ἀμαρτίαις, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, εὐλογημένη Ἀγνή, ἵνα σὲ μακαρίζω.

ᾠδὴ ἡ. τὸν Βασιλέα τῶν.

Στιχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μὴ διαλείπης, ἐκδυσωπῶν Νεομάρτυς, τὸν τοῦ κόσμου κτίστην καὶ Δεσπότην, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστι αἰεὶ σὲ εὐφημοῦντων.

Τοὺς προσκυνοῦντας σου τὴν πανσέβαστον χάριν, μετὰ πίστεως παμμακάρι Κωνσταντίνε, ἐκ πάσης ἀνάγκης διάσωσον θεόφρων.

Τοὺς προσκαλοῦντας τε βοηθὸν ἐν θαλάσῃ καὶ ἀσπαζομένους τὴν σὴν Εἰκόνα λύτρωσαι κινδύνων γενναῖε Κωνσταντίνε

Δόξα Πατρί.

Τοὺς ἐορτάζοντας τὴν ἁγίαν σου μνήμην καὶ τὰ σεπτὰ λείψανα σου προσκυνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν παντοίων, λύτρωσαι Νεομάρτυς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην ταῖς ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν μου, Θεοτόκε ζώωσον· ζῶν γὰρ μόνῃ ἀπειράνδρως, γεγέννηκας Παρθένε.

ᾠδὴ. Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Στιχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ως Μάρτυς στεφηφόρος τῷ Δεσπότη πάντων, ἐν παρρησίᾳ μεγίστη παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν οὖν δυσώπησον τούτον Ἄγιε.

Τὸ βλάστημα τῆς Ὑδρας, τὸ καύχημα τῆς Ρόδου, καὶ ἀγαλλίαμα ὅρους τοῦ Ἀθῶνος· τὸν Κωνσταντῖνον ἐν ὕμνοις δεῦτε τιμήσωμεν.

Τὴν πάνσεπτόν σου χάριν, Μάρτυς Κωνσταντίνε, ἡ Νῆσος Ὑδρα ἐν κόλποις κατέχουσα, ἐξ ἧς λυτροῦται κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Σεισμοῦ, λοιμοῦ, λιμοῦ τε, κλύδωνος θαλασσίου, καὶ ἐκπαντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, τὴν Νῆσον τζύτην, πολυάθλε, διακρύλαζον.

Ημᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας, Μάρτυς Κωνσταντίνε, τῆς οὐρανῶν βασιλείας ἀξιώσον, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου παναοίδιμε.

Δόξα Πατρί.

Εκ νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἀνάγκης, τὴν ποιμένην ταύτην διάσωσον Ἐνδοξε, τὴν μετὰ πόθου καὶ πίστεως εὐφημοῦσα σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως θείαν προστασίαν, καὶ ὡς ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχω Μητρόθεε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ εὐθὺς λέγομεν.

Αξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν Ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρης, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις Νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντίνε θεῖε, ὁ ἐσχάτος ἐν τοῖς καιροῖς αἷμα τὸ σεπτον σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Δεῦτε φιλομάρτυρες ἀδελφοί, τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλάισμα τὸ τερπνόν, τῆς Ὑδρας τὸ κλέος καὶ καύχημα τῆς Ρόδου, τὸν θεὸν Κωνσταντῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Νεομαρτύρων τὴν καλλονήν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχτην βοηθόν, τὸν νέον ἀστέρα Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν θεὸν Κωνσταντῖνον πάντες τιμήσωμεν.

Χαίροις ὁ τῆς Ὑδρας θεὸς βλαστός, καὶ τῆς Νήσου Ρόδου ἐγκαλῶπισμα τὸ τερπνόν, καὶ Ὅρους τοῦ Ἀθῶ, ἀγλάισμα καὶ κλέος, παμμακάρι Κωνσταντίνε, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, χαίροις Κωνσταντίνε, ἀπροσμάχητε βοηθέ, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ, φρουρός τε καὶ προστατής. Τῆς Ὑδρας τὸ κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Θαυμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, εἰληφώς παμμακάρι, Κωνσταντίνε Μάρτυς σοφέ· Διὸ ἡμᾶς ρῦσαι παντοίων ἀλγηδόνων, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Πάρεσο προστάτης Μάρτυς Χριστοῦ, φρουρός τε καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς πάντας ρῦσαι, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ, τοὺς σὲ θερμῶς φιλοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις ὁ τῆς Ὑδρας μέγας φρουρός, καὶ τῆς Νήσου Ρόδου ἀγγέλιμα τὸ σεπτόν, καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γενναῖε Κωνσταντίνε σκέπε τὴν νῆσον σου.

Τοὺς ἐπιτελοῦντάς σου ἱερῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην, Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ, κινδύνων παντοίων, καὶ νόσων ψυχοφθόρων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου τούτους λύτρωσαι.

Τὴν πάνσεπτον Κάρα σου Ἀθλητά, πιστῶς προσκυνοῦμεν, καὶ βοῶμεν σοι ἐκ ψυχῆς· κινδύνων παντοίων φύλατε τοὺς σοὺς δοῦλους, Γενναῖε Κωνσταντίνε, Νεομάρτυρων κριπῆς.

Τὴν ἀνευφημοῦσάν σε ἄθλητά, Νῆσον, ἐκ κινδύνων πολυτρόπων καὶ συμφορῶν, καὶ ἐκ θαλασσίου κλυδωνος, Νεομάρτυς, καὶ ἐκ σεισμοῦ φρικώδους ταύτην διασῶσον.

Χαίροις, Ἐκκλησίαις νῆος Ἀσπὴρ, Χαίροις τῶν Ροδίων τὸ ἀγέλισμα τὸ τερπνόν, Χαίροις τῶν Ὑδραίων ὁ μέγας πολιούχος, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἀγγέλιμα.

Μὴ παύσῃ δεόμενος τῷ Χριστῷ, ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ πειρασμῶν παντοίων, καὶ ἐχθρῶν ἀοράνων καὶ ὁρατῶν παμμάκαρ, τοῦ λυτρωθῆναι αὐτήν.

Εἴχη εἰς τὸν ἅγιον

Λεγομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν.

Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς πάσης κτίσεως ὁρωμένης τε καὶ νοουμένης, ὁ ἀψάμενος ἐκ τῆς χειρὸς τῆς πενθερᾶς τοῦ κορυφαίου σου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου πυρεσσοῦσης, καὶ διὰ τῆς ἀφῆς σου λυτρώσας αὐτήν· τὴν δὲ δωδεκαετῇ αἰμορροοῦσαν διὰ τῆς ἀφῆς τοῦ κρασπέδου σου στήσας τὴν πηγὴν τοῦ αἵματος αὐτῆς. Αὐτὸς Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐνισχύσας καὶ τὸν Νεομάρτυρά σου Κωνσταντίνον, ὑποστῆναι τὰς τυραννικὰς βασάνους πληγὰς τε καὶ φυλακάς, ὁ ἱαστάμενος τοὺς ἐκριζωθέντας ὄνυχας αὐτοῦ, καὶ ἀναδείξας αὐτὸν Μάρτυρα τῆς ἀκραδάντου ἡμῶν πίστεως τῆς ἐπὶ σὲ στερεᾶς πέτρας θεμελιωμένης, ἱασαὶ καὶ τὸν δοῦλον σου (δεῖνα)· τοῦ ἐπελθόντος αὐτῷ πάθους, καὶ τῆς καταθλιβούσης αὐτὸν τοῦ πυρετοῦ ἀσθενείας· ὅπως καὶ δι' αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τοῦ Νεομάρτυρός σου Κωνσταντίνου, δοξασθῇ τὸ πανάγιον ὄνομά σου, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.